

ΕΒΔΟΜΑΣ

21.10.32

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΕΤΟΣ Ε'
Αρ. 264

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. Μ. ΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε
ΓΡΑΦΕΙΑ
Ντισαφ 15, - Αθήνα
Τηλέφωνον 64-67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑ

Εστωρικού Δρ.

Εστωρικού Δολλάρια

Λιγούτου

Τα εμβάσματα απευθύνονται

προς τὸν διαχειριστή

ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΖΩΝΕΣ

ΤΕΛΕΙΑ

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΚΑΙ

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

Επὶ μέτρῳ

ἢ Εὐρωπαϊκὲς

ἑτοιμες

εἰς τὸ Φαρμακεῖον

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Ξίμαι Ὠραια...!
καὶ τὸ ὀφείλω μόνον
στὴν ΚΡΕΜΑΚάθε Κυρία, ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ
ντυθῇ Chic καὶ μὲ πολὺ λογικὴν
τιμὴν ἄς ἐπισκεφθῇ τῆςMODES
ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗὉδὸς Ἀγ. Μάρκου 14 β' Ὁροφος
Μέγαρον Δημητριάδου.

Πόσες ἄραγε φορές ἀπ' τὴν σελίδα αὐτὴ ἔγραψα γιὰ τὸ αὐτὸ θέμα; Πιστέψτε με, οὔτε τῆς θυμάμαι· μὰ κι' οὔτε ἐπιχειρῶ νὰ τῆς θυμηθῶ. Δὲν θὰ ὠφελοῦσε, ἄλλωστε, σὲ τίποτε. Ἡ στεγνὴ ἀπαρίθμηση τῶν σελίδων ποὺ πραγματεύθηκα τὸ ἴδιο θέμα, εἴτε πέντε εἶναι, εἴτε δέκα, δὲν θὰ μοῦ χρησίμευε σὲ τίποτε ἄλλο, παρὰ στὸ νὰ πεισθῶ ἀκόμα περισσότερο πὺς ὅσα κι' ἂν ἔγραψα καὶ ξανάγραψα, τὸ θέμα αὐτὸ κρύβει μέσα του μιὰν διαρκῶς ἀνανεούμενη ἐπικαιρότητα κι' ἓνα ἀδιάκοπο ἐνδιαφέρον.

Βέβαια τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ κι' ἡ ἐπικαιρότης του μπορεῖ νὰ μὴν ἀφοροῦν ἕναν ξένον, μὰ ἡ σελίδα αὐτὴ δὲν ἀπευθύνεται σὲ ξένους. Ἀπευθύνεται στοὺς ἀναγνώστες μας, ποὺ διαίμαζο ἀποτελοῦν μιὰν οἰκογένεια ἀγαπημένη, καὶ φυσικὰ τὸ κάθε ἓνα μέλος τῆς θάθελε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ μάθῃ καὶ λίγα νέα... οἰκογενειακά.

Θέτος, εἶναι ἡ ἀλήθεια, εἶχα σκεφτῇ νὰ μπαίναμε στὸν καινούργιο χρόνο μας, χωρὶς νὰ ἐπαναλάβω ὅσα ἔγραψα—τόσες ὅλες χρονιές—ἔστω κι' ἂν ἀνάμεσα στὸ πρόγραμμα τοῦ νέου χρόνου θὰ ὑπῆρχαν ἓνα σωρὸ καινούργια πράγματα. Φαίνεται ὅμως, πὺς λογάρισα χωρὶς τοὺς ξενοδόχους, ποὺ τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν εἶναι ἄλλοι παρὰ οἱ ἀγαπητοὶ συνεργάτες τοῦ περιοδικοῦ μας. Κι' ἔτσι τὴν «τελευταίαν στιγμὴν», ἂν μεταχειριστοῦμε ρομαντικὸ τίτλο—ἡ «ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου»—ἂν προτιμήσωμε ἕναν πραγματικώτερο τίτλο—τὰ πράγματα ἄλλαξαν καὶ μοῦ ξανάφεραν στὴν σκέψη μου ἔντονη τὴν ὑποχρέωση, τῆς ἐπαναλήψεως τῶν «καθιερωμένων»!

Τὸ περιοδικό, ὅπως κάθε χρόνο, γιορτάζοντας τὰ γενέθλιά του, θέλησε νὰ σὰς ἐμφανισθῇ καινούργιο, πρωτοτυπώτερο, ζωντανώτερο, καθαρώτερο, κομψότερο. Κι' ἡ ἀνάγκη αὐτῆς ἀλλαγῆς, μὴ νομίσετε πὺς προέρχεται μόνο ἀπὸ μιὰν φιλοδοξία τοῦ νὰ ἀνανεώνεται συνεχῶς. Ὅχι. Εἶναι βέβαια κι' αὐτὸς ἕνας ἀπ' τοὺς σημαντικώτερους λόγους, μὰ στὴν βάση ὁ κυριώτερος εἶναι πὺς κάθε χρόνος ποὺ περνᾷ δημιουργεῖ καὶ νέες ὑποχρεώσεις, νέες καταστάσεις, νέες ἀπαιτήσεις πάνω στῆς ὁποῖες ὀφείλει νὰ συντονισθῇ, νὰ τῆς ἀποδεχθῇ, ἂν πραγματικὰ κι' εἰλικρινά πιστεῖται πὺς αὐτὴ ἡ σκέψη, ἡ σκέψη δηλαδὴ τῆς διαρκοῦς βελτιώσεως πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὸν μοναδικὸ καὶ κύριον σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς του. Καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, ἀρχισε ἀπὸ καιρὸ τῆς προκαταρκτικῆς φροντίδας του. Τὸ τί εἶναι αὐτὲς ἡ φροντίδες, τὸ πὺς ἀντιμετωπίζονται καὶ τὸ πὺς καθορθώνονται, εἶναι κάτι ποὺ ξέρετε ἀρκετὰ καλά. Μιὰν ἄλλη φορὰ, ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη μου, εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ σὰς τὰ περιγράψω. Φαίνεται ὅμως πὺς ὁ κύριος αὐτῶν τῶν φροντίδων—ποὺ χωρὶς νὰ κακοφανῇ στὸν ἀγαπῶ φίλο καὶ συνάδελφο ποὺ θὰ γράψῃ τὴν Σπιναλόγκαν, τὸν ὁδοὺ κύκλο τῆς κολάσεως, ἐγὼ θὰ τὸν δονομάσω τὸν ἐνωτο—ἔφετος ἐθεώρησε καλὸ νὰ εὐρύνῃ ἀκόμα περισσότερο τὸ μήκος τῆς περιφερείας του, κι' ἔτσι τὴν... τελευταία στιγμήν ὅλα πῆγαιναν καλὰ—πάνω στὰ χαρτιά καὶ στὰ σχέδια—ἡ πραγματικότης ἦρθε νὰ μὰς ἀποδείξῃ μὲ μιὰ σαδιστικὴ εἰρωνεία τὰ ἀντίθετα.

Ἡ ὕλη τῶν συνεργατῶν ἀνακαλύφθηκε καθυστερημένη, ἡ μηχανὲς ἀργοπορημένες, ἡ εἰκονογράφους τῶν διαφόρων κομματιῶν ξεχασμένη σ' ἓνα συρτάρι, τέλος τὸ κάθε τι ἔξω ἀπὸ τὴν θέση του. Κι' εἶναι βέβαια ἐξηκριβωμένο, μὲ ἀκρίβεια ποὺ θὰ τὴν ζήλευαν καὶ ἡ μαθηματικὲς ἐξισώσεις, πὺς ἔτσι συμβαίνει πάντοτε, πὺς ποτὲ μ' ὅσες φροντίδες κι' ἂν καταβλήθησαν, πάντα στὸ τέλος θὰ παρουσιαστοῦν χίλιες δυὸ ἐλλείψεις. Μὰ στὴν τωρινὴ περίπτωσιν τὸ πρᾶγμα ἔπαιρνε τεράστιες διαστάσεις. Δὲν ἐπρόκειτο πιά γιὰ μικροελλείψεις καὶ μικροχασμὰ εἰς ἓνα, γιὰ μικρομπελάδες, ἀπαραίτητους θαρρεῖς συνοδοὺς κάθε τέτοιας προσπάθειας, μὰ γιὰ τὴν ἑλλείψει τοῦ... παντός.

Ἦταν τόσο πολλές ἡ ἐλλείψεις ποὺ πολὺ φοβᾶμαι μήπως, ἂν ζητοῦσα κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο στερεότυπο κλισίε τοῦ τίτλου τῆς «Εβδομάδος», δὲν θὰ τῶρρισα! Κάπου θάχε καταγωνιστῇ κι' αὐτὸ! Λές κι' ἀνοίξεν ἡ γῆ καὶ τὰ κατίπε ὅλα. Πὺς γλυτώσαμε ἐμεῖς; Μὰ τὴν ἀλήθειαν... δὲν θυμάμαι!

Τὸ βέβαιον πάντως σ' ὅλην αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἦταν πὺς τὸ πρόγραμμα ἀντεπρέπετο. Τὰ προσέδια ἐσχίζοντο. Τὸ πᾶν ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσῃ. Κάθε τι παλιὸ—κι' ἂν υποθέσωμε ἀκόμα πὺς ξαναβρίσκονταν—ὑποχρεωτικὰ ἔμπαινε σὲ διαθεσιμότητα. Ὅλα αὐτὰ τὰ «κάτι» εἶναι καλὰ καὶ ἀρτία ἐνὸς ἀποτελοῦν μέρος ἐνὸς συνόλου. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ὅμως ποὺ ἡ ἐνότης τοῦ συνόλου θά... διαρραγῇ δὲν ἀξίζουν οὔτε μιὰν πεντάρα κι' ἀποτελοῦν τὸ κάθε ἓνα κι' ἀπὸ μιὰν παραφωνία. Συνεπὺς δὲν μποροῦν νὰ μὰς ἐνδιαφέρουν πιά.

Νέες παραγγελίες λοιπόν! Νέα σημειώματα! Νέες συνεννοήσεις!...

Ἦσως μερικοὶ ἀπὸ σὰς—καὶ πολὺ δίκαια ἄλλωστε—ἀναρωτηθῶν γιὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν εὐθυνῶν! Ὡ! αὐτὲς εἶναι ἓνα ἄλλο κεφάλαιον, ὁλοτελὲς ἀγαθὸ μὲ τὸ προηγούμενον. Ἀπὸ ποῦ νὰ ἀρχίσετε καὶ ποῦ νὰ τελειώσετε; Ὁ ἕνας συνεργάτης; Ὁ ἄλλος; Ὁ σκιτσογράφος; Ὁ ζωγράφος; Ὁ πιεστής; Ὁ διορθωτής; Ὁποῖον ἀπ' ὅλους καὶ ἂν ρωτοῦσατε θὰ τὸν βροῖκατε αὐτὸν γιὰ λογαριασμὸν τοῦ πάντα... ἐν τάξει καὶ ἀνεύθυνον. Ἡ εὐθύνες κατὰ κανόνα θὰ βάραιναν τοὺς ἐπομένους. Μιὰ στρατιά ὁλόκληρη δηλαδὴ ἀπὸ ἀνθρώπους γεμάτους εὐθύνες στὴν πραγματικότητά καὶ ἀνεύθυνους στὴν... θεωρητικὴ συζήτησιν! Συνεπὺς τὸ φρονιμώτερον ἦταν νὰ μὴν ζητηθῶν εὐθύνες καὶ εὐθυνάδες! Εἴτε μ' αὐτὲς, εἴτε χωρὶς αὐτὲς, ἡ πραγματικότης δὲν θαλάζεε σὲ τίποτε. Ἡ «Εβδομάς», σὰν παλαιὸ ημερολόγιον, βρέθηκε ἑαυτὴν καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ γιορτάσῃ τὰ γενέθλιά της μὲ μιὰ βδομάδα ὑστερώτερα.

Αὐτὸ ὅμως δὲν μὰς ἐμποδίζει σὲ τίποτε νὰ τῆς προσφέρουμε ἀπὸ τώρα—ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν—τῆς καλύτερες κι' εἰλικρινέστερες εὐχές μας γιὰ τὸν καινούργιον χρόνον τῆς...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Όπου τὰ πνεύματα δέχονται
νὰ φωτογραφηθῶν!

Οἱ πνευματιστικοὶ κύκλοι τοῦ Λονδίνου
μποροῦν νὰ περπατοῦνται πῶς ἐξέρχονταν
μὰ περιλαμβανόμενοι, πῶς μιλᾷ γι' αὐτὴν
ὅλη ἡ ἀγγλικὴ πρωτεύουσα.

Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται: Πρὶν κάποιες
μέρες ὁ Τζὼν Μάγους, ἓνα γνωστότατον
μέντορ, στὸ Λονδίνο, ἀνέγγειλε πῶς ἐπα-
τυχὲ νὰ φωτογραφίσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ πρό-
μηνον ἀποθανόντος γνωστοτάτου μυθιστο-
ριογράφου Έντγκαρ Οὐάλλας. Οἱ ἀντίμα-
χοι τοῦ πνευματισμοῦ, φυσικὰ, δὲν ἐπίστε-
ψαν τὸ πρᾶγμα, κι' ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ ὁ
Μάγους ἐδῆλωσε δημοσίᾳ ὅτι προκαλεῖ ὁ-
ποιοῦνδήποτε νὰ δοκιμάσῃ νὰ πεισθῇ γιὰ τὴν
ἀλήθειαν.

Τότε παρουσιάσθηκε ὁ Λόρδος Ντόνερ-
καλ, ὁ ὁποῖος εἶπε πῶς θάδινε 100 λίρες
στερλίνες στὸ μέντορ, ἂν κατόρθωνε σὲ
περίπου ἐλεγχόμενον αὐστηρότητα ἀπ' αὐτὸν
νὰ ἐπιτύχῃ φωτογραφίαν πνευμάτων. Τὴν
φωτογραφικὴ μηχανή, τῆς πλάκας, θὰ προ-
μήθευον ὁ Λόρδος, ὁ ὁποῖος ἐπίσης θὰ ἐφρόν-
τιζε γιὰ τὴν ἐξόφλησιν καὶ ἐκτύπωση τῶν
φωτογραφισμάτων. Τὸ μέντορ δὲν θὰ εἶχε καμ-
μιὰ σχέση μὲ τὴν φωτογραφίαν. Ὁ κ. Μά-
γους δέχθηκε, ἀπέκρουσε ὅμως τὴν ἀμοιβή
τῶν 100 λιρών, λέγοντας πῶς... ἂν ἐπαί-
νευε τὰ γράμματα, δὲν θὰ παρήγοντο φαινόμε-
να!

Ὁ Λόρδος Ντόνερκαλ, ἔλαβε μέρος στὴ
πείραμα, ἡ φωτογραφικὴ πλάκα ἐμφανί-
στηκαν κι' ἐπάνω σ' αὐτὴς ἐφάνηκαν πρό-
ματι ἡ φωτογραφίαι τῶν πνευμάτων. Σὲ
ἓνα διεξοδικώτατον ἄρθρο τοῦ δημοφιλῆ
Λόρδος τὰ πρᾶγματα καὶ τὴν κατάληξίν
του.

Τὸ γεγονός, ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωση
στὸ Λονδίνο, λόγῳ τῆς θέσεως τοῦ αὐτο-
ρος, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἀσχολήθηκε ἢ ἐπι-
στεψε στὸν πνευματισμό.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Λόγῳ ἀπρόοπτων τεχνικῶν
καλωμάτων τὸ παρὸν τεῦχος
τῆς «Εβδομάδος» τὸ ὁποῖον
προωριζέτο ὡς πανηγυρικὸν
ἐκδίδεται μὲ τὴν συνήθη ὕλην
του, τὸ δὲ πανηγυρικόν, — τὸ
πρῶτον τεῦχος τοῦ ΣΤ'. ἔτους
τῆς «Εβδομάδος» — ἀναβάλλε-
ται διὰ τὸ ἀμέσως ἐπόμενον
φύλλον μας ὑπ' ἀριθ. 265.

ΟΠΟΥ ΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΛΥΟΝΤΑΙ ΚΑΠΟΤΕ ΔΙΧΩΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥΣ
(...Καὶ εἰδικῶς ὅταν πρόκειται γιὰ... ρετσίνα)

—Εἰς δὲ, φαντάσε! Ἀπάντησε
μου ἀμέσως σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα: Ἐπὶ
τοῖς συνάδελφοι καὶ πίνετε σὲ μὴ
ταβέρνα διὰ ὁκάδης ρετσίνας πρὸς 10
δραχμὲς τὴν δόξ. Τί θ' ἀναλογίῃ σ' ἐ-
σένα νὰ πληρώσῃς;

—Ἐμπρός, εἶναι, ἀλλοῦστα-
το!...
—Μάλιστα, κύρ-ἐπιλοχία. Θὰ
πληρώσω... θὰ πληρώσω...

... Ὅμως ὄχι! Λοιπὸν... κύρ-
ἐπιλοχία, θὰ παραγγεῖλωμεν ὅλη
τὴν δόξ, κι' εἴς τὴν θὰ μᾶς ἔσθῃ
ἀπὸ ἓνα δεκάριο τὸν καθένα...

Καταδίχη ἐνὸς ἀγνοῦ ἐρωτικοῦ φιλεῖ.

Τὸ φίλ, τὸ τρυφερό, τὸ ἀγνοῦ φίλ ποὶ
τραγουδοῦσαν ὅλοι οἱ ποιηταὶ τῶν αἰώνων,
ἐξευτελίσθηκε πρὸ ἡμερῶν σ' ἓνα... Παι-
σματοδικεῖον τῶν Παρισίων, σὺν ἓνα κοινῇ
παράπτωμά!

Ὡ, σέις ἐρωτευμένοι νέοι, ποὶ φιλοῦ-
στε μέσα στὰ σινεμά, στὴς σκοτεινὲς γυ-
νίδες τῶν δρόμων, στοὺς κήπους, ἀκόμη καὶ
μέσα στοὺς διδύμους τῶν τραίνων, ἐ-
κοῦστε τὴν ἱστορίαν καὶ λάβετε τὰ μέτα-
σάς!

Ὡς ἔκτη ἀπογευματινὴ, σ' ἓνα λεω-
φορεῖο... μὰ ὥρα δηλαδὴ ποὶ ἡ κίνησις
τοῦ κόσμου εἶναι λιγυγυδὴς στὸν ὅμιλον
τοῦ Παρισιῶν... Κάποια κοπελλίτσα ἀνα-
στὰς ἡμερῶν, ὁμορφὴ, χαριτωμένη—μην-
κὴν ἡ μηχανικουρίστρα προφανῶς—λέε καὶ πε-
ριμένει κάποιον ἐναγωνίως, μὲλὲς στυμ-
τὸ αὐτοκίνητον στὴν στάση τοῦ Χρυσόπου-
λου...

Καὶ ἰδοὺ ὁ ἀναμενόμενος «κάποιος»: ἓνα
νεαρόν κομψοτεχνικὸν καὶ σὺν συνηθισμένῃ
θαρρείᾳ, ποὶ, ἀπὸ τὸν δρόμον ἀκίνητο, καὶ
ἓνα νόημα μὲ τὸ χεῖρ, πρὸς τὴν μέσην τοῦ
αὐτοκινήτου καί... πέφτει ἐπάνω στὴν μαρ-
τὰ του, μὲ τὴν ὁποίαν ἀνταλλάσσει ἐν
φίλ τρυφερό... μακροστυλ... ἀπείληστο.

Μερικοὶ ἐπιβάτες γαυλοῦσαν, ἄλλοι ἐκ-
κολοῦθον τὸ διάβασμα τῆς εφημερίδας τῆς
κι' ἓνας γέρος δυσανασχέτι:

—Εἶναι ντροπὴ νὰ φιλιώσαστε ἐστὶ μέ-
σα σὲ δημόσιον χώρον!

—Νὰ κυττᾷς τὴ δουλειά σου! ἀπαρτὶ
νεαρός, ἀποσπώμενος ἀπὸ τὸ μελιστάλα-
στόμα τῆς συνοδοῦ του.

—Τὰ λεωφορεῖα δὲν εἶναι κρεββατιά-
μαρες! συνεχίζει ὁ σεμνότερος γέρος.

—Ἄν δὲν σεβόμουν τὰ γράμμάτ' σου, θὰ
σοῦ τραβούσα τ' αὐτιά! κραυγάζει ὁ ἄλλος,
θυμωμένος.

Ἐπειδὴ οἱ εἰσπράκτωρ, κατόπιν ἐκεί-
νου ἀτυχήσεως καὶ τὸ «τρίτο» ὁδηγεῖται σὲ
«ἐπ' αὐτοφώρῳ Πταισματοδικεῖον» ἐπὶ
διαταρᾷ τῆς κοινῆς ἡσυχίας! Ἐπὶ πρῶτον,
ὁ «ἀνεύθυντος» ἐχθρὸς τοῦ φιλοῦ κατὰ
ἐπὶ τόπου ἡγεύτης ἐναγώνιον τοῦ «ἀνέ-
χοντος» ἐπὶ... προσβολῇ τῆς δημοσίας α-
δοῦς.

Καὶ τὸ δικαστήριον, πρὸς μεγάλην γὰρ
τοῦ σεμνότερου μηχανοῦ, κηρύσσει ἐνορ-
τὸν ἄθωον ζευγάρη καὶ κολάσσει τὴν πρῶ-
τὴν, μὲ τὸ αἰτιολογητικὸν ὅτι «στὸ ἐρωτικὸ
φίλ, κατ' ἀρχήν, δὲν πρέπει νὰ ἀνταλλά-
σεται μέσ' στὸν δρόμον ἢ σὲ δημόσιον χώρον».

Ἦτοι, μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ γιλλί-
κοῦ πταισματοδικείου, οἱ ἐρωτευμένοι ἀ-
ταξιδιωνοῦν γιὰ μὴν ἀκόμη φορὰ ἀπὸ τὸ
νόμιμον, καὶ ὁ περὶ τοῦ Θεοῦ ἀποκρίνεται
μὴ... ἀνάνικτος μάχαν.

0000000000

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΠΕΡΕΤΤΑ: Η "ΧΡΥΣΗ ΠΕΡΑΤ'ΔΑ,"

000000000000

Τὸ πρῶτον ἐργὸν ποὶ πλίζει ὁ Δίκας Παιρικήν στὰ «Ὀλύμπια». — Ἡ ὥραια χωριότικη ὑπόθεσις του μὲ τὸν πλοῦσιον
ἡθεραφικὸν διάκοσμό της — Ὁποῦ ἡ κ. Φωφὴ Λευκὰ ἀπεδεικνύεται... μάννα στὰ ἑλληνογαλλικά της.

Παρ' ὅλη τὴν ἐπιμονὴ τοῦ καιροῦ ποὶ δὲν
ἔλα να ἀποχωρήσῃ τὸ καλοκαίρι, τὸ ἀνοιγ-
μα τῶν θεατρικῶν θεάτρων καὶ μερικῶν σινε-
μῶν, ἦρθε νὰ μᾶς θυμίσῃ πῶς ἐριστοῦμεθα
στὴν... ψυχρὴν περίοδο. Ὁχι, βέβαια, πῶς
ἐπὶ αὐτὸν συντελοῦν τὰ ἔργα μὲ τὰ ὁποῖα ἡ στε-
γανὴ σὺνθεσις τῆς πρωτευούσης ἐκαμν ἑ-
κατοντῶν τῆς λειτουργίας της. Κάθε ἄλλο. Τοῦ-
λίστον τὴν ἀντίθετη γνῶμιν σχηματίσαμε
ἐπὶ τῇ ἀρχῇ ἡδὴ ἐπισκεψῇ σὲ μίαν ἀπ' αὐ-
τῶν καὶ συγκριθόντων στὰ «Ὀλύμπια», ὅ-
που ἀρχιστοῦν ἐκδομῶν νὰ παίζεται ἀπὸ
τὴν θύσαν Πατρικίῳ ἡ ὁμοεισὴτὴ πρᾶγματι
ἀπείλητο «ἐπιθεώρησις» τῶν κ. κ. Σὺλβιν καὶ
Καρλόφου Χρυσὴ Περὰτ'Δα.

Πρόκειται γιὰ ἓνα ἔργο καλογραμμένον, πο-
λὴν πρῶτον, ἀριστοτεχνικὰ μονταρισμένον,
ὁποῖον σὲ ἐμφανίζει καὶ σκηρικὸν διάκοσμον,
μὲ ἐκτετὴ μουσικὴ χορῶν, πλοκή... Τὸ θέμα
τοῦ παρὸντος ἀπὸ τὸ πλῆθος τῆς σύγ-
γραψης ἑλληνικῆς ζωῆς, παρουσιάζεται σὺν
μὴ ἐπισημασμένη κοινωνικῇ ἀσάφει τῆς ἐποχῆς
μας, ποὶ κρύβει καὶ κάποιαν ἐλαφρὰ δόση ἀ-
νοητισμοῦ.

Χρὼν τῶν ἀναγνωστῶν μας, δίδομε παρα-
κάτω μὴ λίγα λόγια τὴν ὑπόθεσιν τῆς «Χρυσῆς
Περὰτ'Δα» μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν θεωρητικὴν
ἐκτίμησιν ἐκείνῃ νὰ κρατήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον
μας περὶ τοῦ «ἐλληνικοῦ» ἐπικαιρότητος.

—Οσοῦν—

Στὴν πλατεῖαν ἐνὸς χωριοῦ τῆς Ἀττικῆς γί-
νεται πανηγύρι. Λατῶνες, ρομβίες, πανηγυ-
ρίστρις, πανηγυριώτισσες, προσκοινηταί, μικρο-
παιταὶ—ὅλα, ἐμμελῆ καὶ ἀνέχοντα, σὲ μίαν
ἀσκήσιν, ποὶ χαρακτηρίζεται τὸ ἑλλη-
νικὸν χωριότικον γένειον.

Ἐπὶ ὁλόκληρος κόσμος χωριοῦν τραγου-
δᾷ καὶ χορεῖται ἀπὸ τὰ πλάτνια, στολι-
σμένῃ μὲ γαρβάντες, λουλούδια καὶ φανερὰ
κα. Ἡ γυναικὶς ὄλες ντυμένες μὲ γραφικὰ
κατὰ ἐπὶ τὴν ἐξοχὴν χωριότικα φουστάνια, δίδουν
ἐν τῇ γένει τὸν λεπτὸν τόνον ποὶ εἶναι ἀπαρ-
τῆς σὲ καθεστὸς τοῦ εἶδους περιόριστος. Στὸ
παιχνίδι παίρνουν μέρος κοντὰ σὲ ἄλλους καὶ
ἡ ἀνδρική τοῦ χωριοῦ (κ. Κλειώτης) καθὼς
καὶ οἱ κ. Λάμπρος Νικηφόρος (κ. Περὰφης),
ἓνα ἀριστοτεχνικὸν καὶ προύχοντα τῆς
ἐποχῆς.

Ὅταν, πάνω στὴν γενική αὐτὴ ἀναστάσιον,
ἐμφανισθῇ μὲ μοτοσυκλέτταν ἀπὸ τὴν Ἀθήναν
ἡ γυνὴ τοῦ κ. Λάμπρου, Γιώργος, (κ. Ὁ
Πατρικίος) φοιτητὴς, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν
πλοῦτον Νίκο Πηδῆχτον (κ. Σπ. Πατρικίος),
ἐκτελεστοῦν τῆς ἱστορίας, νέον κοσμοκρίτητον
καὶ σπουδαῖον γκαρβόρο! Ὁ Γιώργος μὲ
τὴν ἐκείνην τὴν ἀνδρικήν, ἔρχεται στὸ
παιχνίδι καὶ δὲ τὸν πατέρα του καὶ τὴν ἀ-
δελφήν του Ἀννούαν (κ. Λέλα Πατρι-
κίαν). Ὅλοι τὸν ὑποδέχονται τότε μὲ ἄλλα-
λερὸς χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

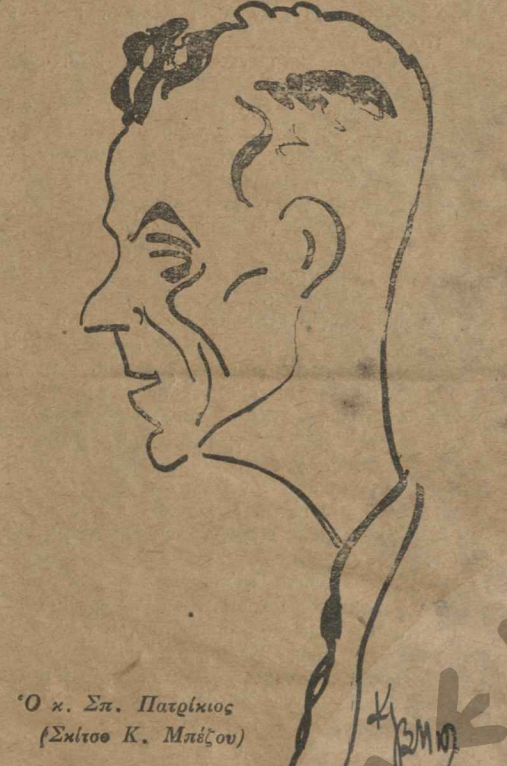
Σὲ μίαν στιγμὴν ποὶ ὁ κόσμος φεύγει ἀπὸ
τὴν ἀσκήσιν ἐπειτα ἀπὸ ἓνα χορὸν γεμᾶτον ζῆ-
φους μὲ τὸ αὐτοκίνητό της ἡ Ρίτα (κ. Λί-
λα Πατρικίαν), κόρη τοῦ Χρυσόπουλου,
ἀποκαταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ Χρυσόπουλου,
ποὶ ἔχει μὴ μὴν ἀποκαταστήσει τὴν θέσιν τοῦ Χρυσόπουλου,
ποὶ ἔχει μὴ μὴν ἀποκαταστήσει τὴν θέσιν τοῦ Χρυσόπουλου,
ποὶ ἔχει μὴ μὴν ἀποκαταστήσει τὴν θέσιν τοῦ Χρυσόπουλου,

Ἡ Ρίτα σπανιτᾷ μὲ τὴν Ἀννούαν καὶ παρ' αὐ-
τῆς δὲν γνωρίζονται, ἡ ἀπόκρισις καὶ ἡμορ-
φία τοῦ Χρυσόπουλου προκαλεῖ τὴν Ἀθηνάιν
καὶ πᾶν νὰ τὴν περιποιηθῇ στὸ σπίτι της. Ἡ
Ρίτα ὅμως ἀρνείται μὲ τὴν δικαιοδοσίαν πῶς
ἐπὶ αὐτῇ διασκέδασις στὴν βίλλαν της καὶ
ἐπὶ αὐτῇ διασκέδασις τῆς θὰ τὴν περιμένουν...

Τὸ βίον ὁρᾷ, στὴ βίλλαν τοῦ Χρυσόπου-
λου, ἀρχίζει ἡ ἐστὶ. Ἡ σκηνὴ παρουσιάζει
τὴν γυνὴν ποὶ κίρπει μὲ τὴν ἐστὶν φρογῶν
στὸν δρόμον καὶ μισοστὰ ἓνα θαυμαστὸν
στυλίσμα.

Ἐπὶ ἐπὶ τὴν ὥραν ὅταν ἡ Ρίτα καὶ ὁ πατὴρ
τῆς (κ. Πατρικίος) τραγουδοῦν, ἐνθὺ ἐμφανίζεται τὸ
καλλιτέχνη, 12 κοπέλλες ντυμένες βενετσιάνικ-
α, καὶ γίνονται ἓνα χορευτικὸν νοήμον ἐξαι-
ρητικὸν κομψότοπος.

Μόλις τελειώσῃ ὁ χορὸς, ἀρχίζουν νὰ περ-
νοῦν οἱ διάφοροι προσκαλεσμένοι, ἀνάμεσα
στοὺς ὁποῖους καὶ ὁ Γιώργος Νικηφόρος μὲ
τὸν φίλον τὸν Πηδῆχτον, οἱ ὁποῖοι γνωρίζαν
ἤδη τὴν Ρίταν ἀπὸ τῆς συναναστρεφῆς τους
στὴν πρωτεύουσα. Γίνονται διάφορες διαλογι-
κὲς σκηνῆς ἀπὸ τῆς ὁποῖας ἐξερωφῶνται δύο:
Μία ἐρωτικὴ μεταξὺ Γιώργου καὶ Ρίτας, κα-
τὰ τὴν ὁποίαν τραγουδεῖται μὴ θαυμάσια Ροῦμ-
πα, καὶ ἄλλη μὴ κομικὴ μεταξὺ Χρυσόπουλου
(κ. Κ. Δοῦκας) καὶ τῆς ἀδελφῆς του Σωφρο-
νίας (κ. Φωφὴ Λοῦκα), χήρας νεαροῦς, ποὶ
τῆς ἀρέσει ἡ κομικὴ ζῶν καὶ μὴ μὴν παρὰφθα-
μένη τόσο τὰ γαλλικά, ὅσο καὶ τὰ ἑλληνικά.
Ὁ Χρυσόπουλος ζητᾷ ἓνα γαμπρὸν γιὰ τὴν
κόρην του, ποὶ νῦν ἀριστοκράτης, ἔστω καὶ
φτωχός, καὶ ὁ Πηδῆχτος παρουσιάζει τὸν φί-
λον.

Ὁ κ. Σπ. Πατρικίος
(Σκίτσος Κ. Μπίζου)

λο τοῦ Γιώργου Νικηφόρου, παρὰ τῆς διαταρ-
χῆς τοῦ τελευταίου, ὡς ἀπόγονοι τοῦ... Νικη-
φόρου Φωφᾶ!

Ἐν τῇ μεταξὺ τῷ σπῆτι τοῦ κ. Λάμπρου,
ἐξερωφῶνται ὁ πατέρας καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Γίω-
ργου ἀνισχυοῦν ποὶ τὸν βλέπουν νὰ ἀσκή-
σῃ. Μόλις στὴς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα οἱ δύο συμ-
φοιτητα γυρίζουν καὶ διαπιστοῦνται πῶς
ἐμπλέξαν κάποιον τὸν πανηγύρι. Τὴν ὥραν ποὶ
τέλος, ἀγανακτοῦν νὰ κοιμηθῶν, ὁ Πηδῆχτος
ἐκφράζει κομικῶς τὸν ἐρωτὸν τοῦ αὐτοῦ
Ἀννούαν...

Τὴν ἑλὴν μέρα, στὴς 11 το πρωί, συνε-
ξεται στὴν πλατεῖαν τοῦ χωριοῦ τὸ πανηγύρι.
Ὁ Χρυσόπουλος ἀναθεῖται στὸν δημάρχον νὰ
τοῦ δοθῇ ἓνα νόμιμον κοριτσάκι ποὶ ἔκαμε μὲ
μὴν χωριατοπούλῃ θύαν ἐχρήσθη καὶ ποὶ ἡ
μάννα τὸν πεθαίνοντα τὸ ἔδωκε σὲ κάποιον
νὰ τὸν υἱοθετήσῃ.

Χρὼν καὶ γένεται στὴν πλατεῖαν. Ἐνὰ σπ-
τοκίνητον σὲ μίαν ὁδὸν περμένει νὰ πάσῃ ὁ-
σοὺς θὰ κατέβαινε στὴν Ἀθήναν. Στοιμωῶνται
μέσα χωριότικα, χωριάτισσες καὶ μὴ μὴν
τους καὶ ὁ Γιώργος μὲ τὸν Πηδῆχτον. Ἐρχο-
νται καὶ οἱ τοὺς ἀποχωρεῖται στὴν Ἀννούαν καὶ
ὁ κ. Λάμπρος, ὁ ὁποῖος δίδει κομικὰ χόρημα
τὸν γυνὸν του γιὰ τῆς σπουδῆς. Φτάνει ὁ
μὴς ἐπὶ τὴν ὥραν ὅταν ἡ Ρίτα καὶ ὁ πατὴρ τὸν
Γιώργον νὰ μὴν ποῖς εἶναι αὐτοὺς ὁ γέρος-χο-
ριότικος ποὶ τὸν φιλοῦσε. Ὁ φοιτητὴς φεύ-
γει τότε καὶ λέει πῶς εἶναι κάποιος ἐπιστά-
της τῶν κτημάτων του καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ
ἐκφράσῃ κομψότοπος.

φανερῶς πῶς εἶναι φτωχὸ χωριατόπαιδον καὶ
χαλᾷ τὸ συνοικέσιόν του.

Ἡ πρώτη πράξις τελειώνει ἔδω μὲ τὴν ἀ-
ναχώρησιν τῶν δύο φοιτητῶν καὶ τῆς Ρίτας
Χρυσόπουλου γιὰ τὴν πρωτεύουσάν...

—Οσοῦν—

Σ' ἓνα κομικὸν νύκτωρ τῆς Ἀθήνας προ-
βάρεται ἓνα χορευτικὸν σκίτς γιὰ νὰ δοθῇ σὲ
κάποια ἐστὶς τοῦ «Ἀτελιέ». Μέσα σ' ἓνα
λουλουδιένιον διάκοσμον, ἓνας ταπεινὸς Μενεξῆς
(κ. Ἀγγ. Κύρου) κάνει ἐξορτα μὴ καλ-
λερωμένη Μαργαρίτα (δὲς Νίκα Λοῦκα),
ἐνθὺ τριγύρω παρυστοῦν 12 κορίτσια, ντυ-
μένα μαργαρίτες, παπαρούνες καὶ μιλάν...

Ὁ Νίκος Πηδῆχτος, ποὶ παρακολουθεῖ
τὴν παραπάνω σκηνή, συγχάζει τοὺς ἐκτελε-
στάς. Κι' ὅταν οἱ χορευταὶ φεύγουν, παρου-
σιάζονται στὸ κέντρο ὁ γέρος-Λάμπρος καὶ ἡ
Ἀννούαν, ποὶ ἐρχονται ἀπὸ τὸ χωριὸν γιὰ ἐ-
χουν ἓνα μῆνα νὰ πάρουν γαμπρὸν ἀπὸ τὸν
Γιώργον. Πέρασαν, λένε, πρὶν λίγο ἀπὸ τὸ
σπίτι του, μὰ ἐπειδὴ δὲν τὸν ὄρεξαν, ζήτησαν
πληροφωρίαν καὶ ἐμαθάν πῶς συγχάζει σ' αὐτὸ
τὸ κέντρο.

Ὁ Νίκος κάνει τότε τὴν γκάφα καὶ τοὺς
λέει πῶς ὁ φίλος του παντρεύεται μὲ τὴν Ρί-
ταν. Ἀναλαμβάνει μάλιστα νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ
τὴν ἰδίαν στιγμὴν στὸ μέγαρον τοῦ Χρυσόπουλου,
ὅπου ἀσφαλῶς θάβρισαν τὸ Γιώργον.

Ἡ μεγάλη σάλλα τοῦ Χρυσόπουλου. Ἐνὸς
φωτογραφιστοῦ (κ. Β. Μεσολλογγίτης) ἐντε-
ραίνει τὴν... τρελλοκαμπερὸν Σωφρονίαν γιὰ
τοὺς γάμους τῆς ἀνδρικής της καὶ λαμβάνει
χρῶν ἓνα νομικὸν κομμάτιον, ποὶ ἐπὶ
θεωρησιακῶ. Ἐπακολουθοῦν καὶ ἄλλα μερικὰ
νοήματα, ὅταν καταφθάνουν ἀπὸ τὴν Μητρό-
πολιν νύκτα, γαμπρὸς καὶ προσκαλεσμένοι. Γί-
νεται δεξίωση μὲ κομικὰ προσφωνήσεις καὶ
τὴν στιγμὴν ποὶ ὁ γαμπρὸς προφέρει, μπαίνει
ὁ πατέρας τοῦ μὲ τὴν ἀδελφὴν του. Ἀντά-
λυσσονται τρυφεροὶ ἀσπασμοί... Ὁ Χρυσόπου-
λος ὅμως ἐξανατάσσεται. Ἡ ἀδελφὴ τῶν Σω-
φρονίαν μπαίνει νυκτολοκεῖται: «Ἦναι ἀσχε-
τος γιὰ τοὺς κοσμικοὺς κύκλους! Ποῦς εἶναι αὐτοὺς ὁ
χωριότικος ποὶ φιλεῖ τὸν γαμπρὸν μας!».

Ὁ Γιώργος τότε συστήνει τὸν πατέρα του καὶ
τὴν ἀδελφὴν του. Ὁ Χρυσόπουλος τὸν πα-
καταλαμβάνει: «Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀριστοκρατικὸν
γένος σου. Μὰς ἐξαπάτησες ὅλους β. Ἐπει-
δαίνα ὅμως καὶ ἡ Ρίτα: «Πατέρα, μοῦ τὸ εἶ-
πε θὰ πῶν τὸ γάμο. Τὸν ἀγαπᾷ β. Ὁ Χρυσό-
πουλος, ἀνεύθυντος, κρατεῖται στὴν κόρη του
καὶ ἐκλέγει μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ
Γιωργίου. Ἄν ποτὶ τὸν δεύτερον, τὴν ἀπὸ
λεῖ πῶς θὰ τὴν ἀπολαύσῃ!».

—Οσοῦν—

Ἐναρξῆς τῆς τοῖτης πράξεως στὸ μέγα-
ρον τῆς νύκτας, τὴν ἰδίαν μέρα τοῦ γάμου.
Χρυσόπουλος καὶ Σωφρονία προσπαθοῦν νὰ
πεισθῶν τὴν Ρίταν ν' ἀφίσῃ τὸν ἀντὶ τῆς...

Σὲ λίγο στὴν τραπέζαν τοῦ μεγάρου Χρυσό-
πουλου, ἐνθὺ εἶναι συγκεντρωμένη ὅλη ἡ οἰ-
κογένεια καὶ συζητᾷ χωρὶς διάθεσιν κατα-
φάνει ὁ δημάρχος τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος ἦρθε
νὰ τοὺς συγχάξῃ γιὰ τοὺς γάμους καὶ ποὶ ἔ-
καμε ἐν τῷ μεταξύ στὸ ξενοδοχεῖον ἀπὸ τὸν
κ. Λάμπρον τῆς σκηνῆς ποὶ ἐμφανίσθησαν.
Φέρνει τὰ ἐγγύματα στὸν Χρυσόπουλον καὶ
τὸ νόμιμον κοριτσάκι, ποὶ τὰ δοῦκε στὸν ἀναγγέ-
λει: «Ἐφερα μαζί μου τὸν ἀνδρικό ποὶ τὴν
θέτησε τὸν ὁμογενὴν χωριότικον καὶ τοῦ γένους
δεύτερος πατέρας. Εἶναι ὁ κ. Λάμπρος καὶ ἡ
δοκίμη εἶναι ἡ Ἀννούαν β. Πιθανὸν ἀμέσως
καὶ ὁδηγῇ μὲ τὸν πατέρα τοῦ Γιώργου καὶ
τὴν, δετὴ ἀδελφὴν του. Χρὼς, γάμο... Σημ-
φιλωνοῦνται ὅλοι. Ἐπὶ πλέον ὁ Νίκος Πηδῆ-
χτος ζητᾷ ἀπὸ τὸν κ. Λάμπρον τὸ χεῖρ τῆς
Ἀννούαν.

... Ἔτσι, ὅταν πέφτει ἡ αὐλαία, ὅλα τε-
λειώνουν καλὰ... ΑΠ. Ν. ΜΑΤΤ.

0000000000000000

ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

0000000000000000

Ο Φαράς Πασάς, που υπηρετούσε στον αγγλικό στρατό ως αξιωματικός, την πρωτοείδε στην Αλεξάνδρεια, σε μία χοροεσπερίδα. Ήταν η ερωμένη ενός πλουσιού «Αγγλό» λοχαγού και τον ακολουθούσε πάντα σ' όλες της εκδρομές.

Η Βάνδα, έτσι την έλεγαν, φαινότανε Ρωσίδα, όμως στην πραγματικότητα ήταν Έβραία. Όμορφη, πολύ όμορφη, με μία σατανική γοητεία απάνω της, είχαν αχμαλωτίσει από την πρώτη στιγμή τον Αγγλικό αξιωματικό.

Σε λίγον καιρό ο Φαράς βρέθηκε υποχρεωμένος ν' ακολουθήσει το τάγμα του στο Σουδάν, όπου πήγαινε για να καταστείλει την επανάσταση των ιδανικών. Μά η σαγηνευτική σιλουέτα της Βάνδας τον ακολουθούσε όλη τη διαδρομή. Τότε καθιστούσε ακόμη πιο επίμονες της μαυριζικές, κάτω από τον φλογερό ήλιο, πορείες, και δεν τον άφηνε να κοιμηθεί μήνες από τότε που είχε μπει στο Χαρκούμ, όπου είχε τεθεί υπό τις διαταγές του στρατηγού Γούντον. Μία μέρα που περνούσε τυχαία ξυριστός τους ερημικούς δρόμους της πόλεως, είδε στο παραθύρο ενός σπιτιού πίσω από τα καρούβια μία νέα Εβραία.

Στάθηκε έκπληκτος... Ήταν αυτή! Ο Φαράς πιασάς την ανέγνωσε άμεσα. Με την αινιγματική εκείνη έκφραση των ματιών της έρεμβεζε κυττάζοντας το σύννεφο που σιγά-σιγά εξαφανιζόταν στο άπειρο. Ο νεαρός αξιωματικός σκώθηκε τότε στους ανέμους του αλόγου και την έχαιρته με βαθιά συγκίνηση.

—Σεις είστε, Φαράς πιασάς;
—Εγώ, δοῦλος σας πάντα, κυρία μου.
—Τι περιέγραφε! Κι' εγώ αυτή την στιγμή άρρωστος συλλογιζόμουν τους όποιους χορούς της Αλεξάνδρειας. Αλήθεια, τί διαφορά απ' αυτό τον πνευματικό παλτόποτο!
—Πά μένα δεν υπάχει πλῆξη εκεί που βρίσκεστε σεις, άποκρίθηκε ο νεαρός και εύλογο αίσθητος αξιωματικός σ' έναν τόσο γεμάτο περηφάνεια.

Η Βάνδα χαμογέλασε. Του είπε να περάσει μέσα και του προσέφερε ένα φλιτζάνι τσάι.

Ο Φαράς πιασάς νόμιζε πως δνειρεύτανε. Ήταν αυτή, η ίδια η Βάνδα! Απὸ πού ἐπὶ ἔξη ἀλλοκληρὺς μῆνες τὸν ἐδασάνει νύχτα καὶ μέρα καὶ δὲν τὸν ἄφηνε οὔτε στιγμή νὰ κοιμηθῇ. Καὶ τώρα... Τί ἐντίμια ἀλήθεια! Η Βάνδα τὸν μεταχειριζόταν ὡς ἄλλο της, τοῦ ἐπιστημονικῶς τὸν πόνους της, τοῖς ἐν ἑσθῇ ἰσοκύβητα τὸν γέρο-λογαρό, καὶ ἄφηνε ἰδιωτικά τὸ χέρι της μέσα στὸ χέρι του. Ἀ! τὸ δνειρὸ του, τὸ ἄωταστο δνειρὸ του μποροῦσε τώρα νὰ πραγματοποιηθῇ! Νὰ τὴν βλέπῃ... νὰ τὴν μιλήσῃ... νὰ κερδίῃ ἴσως τὴν ἀγάπὴ της... γιατί ὄχι...

Ἡ μέρες πενοῦσαν μέσα σὲν μεθυστικῇ αὐτῇ ἀναισθησίᾳ. Ὅπως, ὅταν ὁ νεαρός ἀξιωματικὸς ἐπερίσσει νὰ τὴν ἐξουλολογηθῇ τὸν ἑσθῇ του, ἡ Βάνδα τοῦ ἀπῆλθε μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη:

—Καταλαβαίνετε δέβαινα, ἀγαπητέ μου Φαράς, πὸς δὲν μπορῶ νὰ γίνομαι δική σου.
Ἡ ἀρνησιμὸς αὐτῇ ἄναβε περισσότερο τὸ πόθος τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τοῦ ἐφλόγιζε τὴν ψυχὴ. Παρ' ὅλο αὐτὸ ὁ Φαράς πιασάς δὲν ἀπογοητευόταν. Πήγαινε καθε μέρα σπῆτι της καὶ ἡ Βάνδα τὸν ὑποδεχόταν πάντα μὲ οἰκειότητα, κρατώντας τὸν ὅπως σὲ κάποια ἀπόσταση.

Ὅτις κάποιον ἀπόβατο ἡ Βάνδα ἔβγαζε τ' ὄμορφον κεφάλι της στὸν ὄμιλό του καὶ ἄφηνε τὰ χείλη του νὰ γαϊδεῖται τὰ σιγονὰ μαλλιά της. Ὁ Φαράς ἦταν μεθυσμένος ἀπὸ ἡδονή. Τὴν ἄφαινε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἔσφιζε σὰν τρελλὸς πάνω στὸ στήθος του. Ἀπὸ δά-

κρυα κυλίσανε τότε ἀπὸ τὰ μῖτια της ἀγαπῆμένης του.

—Βάνδα, ἀγάπη μου, τί ἔχεις; τὴν ρώτησε μὲ λαχτάρα.

—Μὴ μὲ ρωτᾷς, ἀποκρίθηκε ἡ νέα γυναίκα. Ἐμὰ πὸς ὁ πατέρας μου καὶ ὁ ἀδελφός μου βρίσκονται στὸ στρατόπεδο τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Φαράς ἀπόρησε γιὰ τὴν εἰδηση αὐτή, καὶ ἐγύρῃσε νὰ μᾶθη περισσότερες πληροφορίες. Ὅμως ἡ Βάνδα τοῦ κλείει τὸ στόμα μ' ἕνα φίλι καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὴς πῇ οὔτε λέξη.

—Δὲν εἶναι καλὸς ἀκόμη... Κάποιον βράδυ τὴν βόηκε πνευμένη στὸ

Με τὴν αἰνιγματικὴν ἐκείνην ἔκφραση τῶν ματιῶν της ἐρεμβεζε,κυττάζοντας τὰ σύννεφα.

κλίμα.

—Βάνδα μου...

—Ἐ, Φαράς, δὲν βαστῶ πιά, θέλω τόσο πολὺ νὰ δῶ τοὺς δικούς μου.

—Εἶσαι τρελλή... Πὸς θὰ βγῇς ἀπὸ τὴν πόλιν; Πὸς θὰ περάσῃς ἀπὸ τόσους σκοπούς;

—Δὲν ξέρω αὐτὸ. Θέλω νὰ φέρῃς σὺ τοὺς δικούς μου ἐδῶ πέρα.

—Τί; Ἀπὸ πού μου γυρεύεις εἶναι καθαρή προδοσία!

—Προδοσία; Προδοσία νὰ βάλῃς δυνάμεις ἀνθρώπων στὴν πόλιν;

Τὸ βράδυ ἐκείνο ὁ δυστυχὴς Φαράς ἐπᾶλσε ἕναν ἄνθρωπο ἀγῶνα μὲ τὰ σατανικά θέληγγρα τῆς γυναίκας αὐτῆς. Ἡ Βάνδα τοῦ ὑπέσχετο ὅτι τότε μόνον θὰ γινόταν δική του, ὅταν θὰ τὴς ἔφευγε τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸ της.

Πέντε βλόκληρες μέρες ἀγωνίστηκε ὁ νεαρός ἀξιωματικὸς μὲ τὴν συνεδίωξή του. Ὅμως στὸ τέλος ἡ φωνὴ τοῦ πόθου ὑπερίσχυσε. Πὸς μποροῦσε νὰ ἀντισταθῇ περισσότερο στὴς παραλήψεις τῆς μάγισσας αὐτῆς, πού λὸ καὶ κρατοῦσε καὶ πού τὴς εἶχε δοσμένα μισαλλοκαί τὴν ἔπαινε λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴς εἶπε τολμῶς στ' αὐτή:

—Θὰ γῇν αὐτὸ πού θέλεις... Τὰ ἔχω κα-

τὴν ἄλλη μέρα, τὰ μεσάνυχτα, μὰ ὅμως θ' ἀποδίδασκε στὴν ὄχθῃ τοῦ Νείλου τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς Βάνδας, μὲ τὴν συμφωνία, ἀφοῦ φτάσουν στὸ σπίτι της καὶ μείνουν μαζί της εἰκοσιτέσσερες ὥρες, νὰ γυρίσουν στὸ ἐχθρὸν στρατόπεδο μὲ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ κατὰ τὴν ἴδια ὁδὸ. Ἡ ἄλλες ὥρες τῆς νύχτας ἦσαν χαρισμένες στὸν Φαράς.

Πὸς ὅμως θὰ εἰδοποιήτο ὁ συγγενὴς τῆς Βάνδας; Ἀπὸ πού ἦταν τὸ μυστικὸ της. Τὸ μόνο πού εἶχε ξηρήσει ἀπὸ τὸν Φαράς ἦταν νὰ τὴς πῇ τὸ σύνθημα πού θὰ ἀντίλαμψαν οἱ δικοί της, μὲ τοὺς σκοπούς. Τὴν νύχτα λοιπὸν ὁ Φαράς πιασάς περῶσε ἀπὸ τὴν ἐχθρὴν δόξα. Μερικὰ δῆματα πὺρ πῆρε ἀπὸ τὸν παρόχθιο προμαχώνα καὶ μὲ μυστὴρ προσάφημα στὴν ψυχὴ, ὁ νέος εἶχε περῶσει τ' αἰτία τοῦ γὰ νὰ μὴ τοῦ ἐξοφῇ ὁ πορφυρότερος θόρυβος.

Ἡ νύχτα ἦταν κατασκότεινη. Κι' ὁ ὁρῶνός σκεπασμένος ἀπὸ μελανὰ σύννεφα. Κάτω ἀπὸ τὸν προμαχώνα κυλοῦσε μ' ἕνα ἔλαφρὸ ψιθύρισμα ὁ Νείλος. Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀδμονία του. Ἐβλεπε καὶ ὅλας μισοστὰς τοῦ τοῦ κρεββάτου τῆς Βάνδας καὶ στὸ βάθος τοῦ ἐπιπλάμενο ἕνα λαχταριστὸ καὶ προσληπτικὸ κορμὶ νὰ νύει κορμὶ πού περιέμενε χάδια καὶ φίλημα.

Ἐξαίτια ὅμως ἕνας ὑπόμορφος κρότος τὴν ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ ὄνειροπολήματά του. Ἐστῆσε τὸ σῶμα του, ἐδίωξε τὸ βλέμμα του πρὸς σκοπέλλο ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τίποτα...

Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή τὸ φεγγάρι ἐπὶ ὁρῶνός ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ ἔσφαιρε ἕνα ἄμυρο φῶς πᾶν στὴν ἐπαφάνεια τοῦ κορμιοῦ. Ὁ Φαράς ἔβγαλε κατακλινόμενος. Παρ' ὅλο νὰ σφαιρισθῇ γάμον. Τὸ φρικτὸ θέαμα πρὸς ἀντίκρισε τὸν ἐπάγγασε. Τὰ μῖτια του ἐπὶ ὁρῶνός καὶ τὰ πόδια του ἐστῆσαν.

Ὅλο τὸ ποτάμι, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν ἀπὸ καὶ Νείλο μέχρι τοῦ «καυνοῦ» ἦταν σκεπασμένο μὲ ἐχθρὸν δόξα. Ἡ ὄχθη δὲν ἐκτετατοῦν πᾶ ἀπὸ τοὺς Ἀσπαδῆς τοῦ Μαρδὺ, πού εἶχαν ἐξεγέλασει τοὺς σκοπούς μὲ τὸ σύνθημα καὶ κατόπιν τοὺς ἔσφαξαν, ἐνὶ ἡμέρᾳ ἀπὸ στιγμήν πὲ στιγμήν θὰ ἔφευγε σὺ τὰ ὅλα τῶν ἐπαναστατῶν. Τότε ὁ Φαράς τὸν ὅρασε ὅλα. Κατάλαβε τὴν σατανικὴν πλῆξη πού τοῦ εἶχε στήσει ἡ Βάνδα καὶ ἔσφαιρε ἔξουλομένος σπῆτι της γιὰ νὰ ἐκδιώξῃ τὴν προδοσία της.

Ἄμα μῆτε ὅμως στὸ μέγαρο τοῦ κατακλινόμενου αὐτοῦ πλάματος παραξενεύτηκε πὸς τὸ βόηκε ὅλα ἀνοιχτά. Οὔτε ὑπῆρχε, οὔτε ὁ πορφυρότερος θόρυβος, οὔτε κανένα φῶς φαινότανε πονηρὰ. Προχώρησε πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Βάνδας. Ἐνα κεφί βλῶσε μέσα σὲ μὴ ὀδὲ γυῖα καὶ ἡ κορυφὴ τοῦ κρεββάτου ἦσαν κλεισμένες.

—Κοιμήται τὸ τέρας! σκέφτηκε. Μὲ φαντάζεται νὰ σκοτωμένο!

Τρέφει ἀπὸ τὴν ζώνη του ἕνα περὶστρωμένο σῆμα τὴν σκανδάλῃ καὶ προχώρα σὲς ἕκτος τὸν ποδὶν του πρὸς τὸ κρεββάτο. Ἀνοίξε μὲ μὴ σπασμωδικὴ χειρονομία τὰ περὶστρώματα καὶ ἀκούηται τὸ δακτύλὸ του στὴν σκανδάλῃ, ἔτοιμος νὰ τραβῇ. Μὰ τὸ κρεββάτο ἦταν ἀδειανό!

Τότε ὁ Φαράς ἔπεσε σὰν τρελλὸς πρὸς τὸ προσκείμενο πὸς ἀπέναντι ἀπὸ τὸν πνευματικὸ ὄμορφο τοῦ κορμιοῦ τῆς Βάνδας καὶ ἔκλεισε... ἔβγαλε πνοή...

Ἐπὶ τὸν ἀπὸ δυνάμεις, ὅταν τὸ Χαρκούμ βοσκάνε ἦδη στὰ χῶρια τὸν ἐπαναστατῶν, στὸ σπίτι τῆς Βάνδας καὶ ἀπάνω στὸ κρεββάτο τῆς βόησαν ἕνα πῦμα μὲ σπολὶ Ἀγγλικὸ ἀξιωματικὸ... Ἦταν ὁ ἄνθρωπος Φαράς πιασάς πού εἶχε ἀδελφεῖ τὸ πιστὸν στὸ κορμὶ του...

ΠΙΕΤΡΟ ΦΕΡΡΑΤΖΙΟ

0000000000000000

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

0000000000000000

Ο ποιητής που στέκεται στην κορυφή του Ελληνικού Παρνασσού, δίπλα στον Σολωμό, τον Παλαμά και τον Κάλβο, ένας από την τριανδρία δηλαδή που δόξασε και βλάσησε το αναγεννημένο πνεύμα της αρχαίας πατρίδας. Αυτός είναι ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης. Ύμνητής της ιδέας της Πατρίδας, ραψωδός του μεγαλείου της πατρίδας, μ' ένα λόγο «εθνικός» ποιητής και πρό πάντων ποιητής δίχως ατομικιστική οντολογία. Τού αξίζει ο χαρακτηρισμός που περιέχει μοναχά σ' εκείνους που δίνουν την εσωτερική τους κόσμο προσηγορία για να υπερασπισθούν μία γενικότερη ιδέα. Απαρνούμενος για την αναδίφηση της βαθύτης ουσίας των πραγμάτων, για την μουσική εκδήληση και την πλαστική ισορροπία της μορφής, υπήρξε ωστόσο η πιο προσεχτική βουλή στην αντίληψη του κοινού. Αν και κάπως ρητορικός στην έκφραση των υψηλών νοσημάτων της τέχνης, έδωσε ωστόσο το συναρπαστικό την λεπτή αίσθηση με την καλλιέργεια στη μεγάλη μάζα, για να την κατακτήσει και να την ενθουσιάσει. Ήταν και είναι ως σήμερα το είδωλο του κοινού, που δεν ενδιαφέρεται για την φιλοσοφική γνώση.

Κυρίως εκείνο που στάθηκε η αιτία της μεγάλης δημοτικότητας του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη, είναι η γλωσσική του ειλικρίνεια. Ο ποιητής των «Μηνυσιώνων» και των «Επικών» ήταν από τους πρώτους που απεικονίστηκαν συνειδητά την δημόσια γνώση, για να μιλήσει καταδεικτικότερα στην λαό του. Αλλά και για έναν άλλο λόγο κέρδισε την συμπάθεια του κοινού και το κατακτησε με ειλικρίνεια. Γι' αυτή την ιδέα του την ζωή που την άσπασσε σαν ήρωας οι πατριωτικά ανόραθημα.

Ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης, αγωνιστών μ' υπερασπιστών της εθνικής ιδέας, ο ποιητής γεννήθηκε στην Λευκάδα το 1824. Ο πατέρας του, Ιωάννης Βαλαωρίτης, ήταν έμπορος και ναυτικός, που χρημάτισε βουλευτής και υπουργός των Ιονίων νησιών επί αγγλικής διακυβέρνησης. Η οικογένειά τους κληρονόμοι από την Βαλαωρίδα, μικρό χωριό κοντά στην Άγιο, κ' από κει προέβγαινε και το όνομά της. Στην επανάσταση του 1848-1849 οι Βαλαωρίτες πολέμησαν στην Δυτική Ελλάδα και την Ήπειρο. Για έναν από αυτούς τον Χρήστο Βαλαωρίτη χάνει λόγο κάποιο δημοτικό τραγούδι. Αυτός ήταν, αν μπορεί κανείς να πει, ο πρόπαππος του πάππου του Αριστοτέλη. Η ίδια οικογένεια, καταδιωγμένη αργότερα από τους Τούρκους εγκαθίσταται στην Λευκάδα κ' έχει εγκατασταθεί ως την γέννηση του ποιητού.

Μέχρι τότε ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης ήταν στην Λευκάδα, όπου γεννήθηκε, και στην Λευκάδα κ' έχει εγκατασταθεί ως την γέννηση του ποιητού.

Το 1842 ταξίδευσε με τον πατέρα του στην Ιταλία κ' από κει πήγε στο Παρίσι για να σπουδάσει. Τέσσερα χρόνια άργησε, άρρωσταίνοντας με τυφοειδή πυρετό, επιστρέφει στην Λευκάδα και μετά την ανάρρωσή του ξαναρχίζει στο Παρίσι, από όπου πῆγε το διδακτορικό του δίπλωμα το 1848.

Διασχίζει με τα πόδια την νότια Μεσογεία, Ελλάδα και Τυρόλο, επισκέπτεται την Βοημία και την Ιταλία κ' έπειτα δια-

περιπλανείται στα Βρετανικά νησιά μέσω της Γαλλίας. Κολλά την αρρώστια του αιώνας, την ρωμαντική αρρώστια του Βύρωνος και του Μυσέ.

—ΟΟΟ—
Ανέστης, έρωτοπαθής, φιλόνομος, φιλήδονος, Χάρακτης δομητικός και αμμοχαρής. Στο δάσος της Βουλώνης, φοιτητής άσματος, σχεδόν παιδί, σκοτώνει με μαχαίρι έναν άπαχη, που μαζί με κάποιον σύντροφό του παραυνούσαν κάποτε να τον ληστέψουν. Στην Ιταλία γίνεται άρχηγος των συμμοθητών του που ήθελαν να πολεμήσουν για την Ιταλική ανεξαρτησία. Πήγε και στην Ουγγαρία ακόμα να πάρει ένεργό υέρος σε μίαν επανάσταση!

Χωρίς ωστόσο να επηρεάζεται από την

Αριστοτέλης Βαλαωρίτης.

αεικινήσά του, σ' αυτό το μεταξύ γράφει τους πρώτους στίχους του και τους εκδίδει το 1847, με τον τίτλο «Μηνυσιώνων».

Παρ' όλη την ανωριμότητα τους, τόσο στην τεχνική, όσο και στην έκφραση τα τραγούδια του αὐτοῦ ὑπῆρξαν ἕνας σφαιρὸς προάγγελος τοῦ δοῦμο πού ἐμελλε νὰ περὶ ἡ Μούσα τοῦ Βαλαωρίτη, κυρίως γιὰ τὴς πατριωτικῆς καὶ φιλοπόλεμης προσηγορίας πού θὰ ἐπεδείκνυε στὰ κατεπὶ τὸν ἐξελιγμένα ἔργα.

Τὸ 1851 ἀντιστέκεται στὴν Βενετία μὲ τὴν κόρη τοῦ Αἰμίλιου Τυπάλδου. Ἀπὸ χάριν ἀργότερα ἐπιστρέφει γιὰ μόνιμη ἐγκατάσταση στὴν γενέτειρά του Λευκάδα. Ἀναμνηστικὸς στὴν κίνησή γιὰ τὸν ἡρωικὸ καὶ ἀγῶνα τοῦ 1854. Τὸ 1857 ἐκλέγεται βουλευτὴς τῆς Ἰονίου Βουλῆς καὶ τάσσεται μετὰ τὴν ομάδα πρὸς αὐτορριτοσκορεῖται «αἰσθητικῆς», δηλαδὴ μὲ τὸ κόμμα πού ἔχει ὑποστηρίξει τὴν ἐπανάσταση τῶν Ἰονίων νησιῶν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Τέλος βγαίνει ἀπὸ τὸν πρῶτον ποιητικὴν ἐπιτυχία του, τὰ «Μηνυσιώνων», τὴν ἴδια χρονία (1857) πού πεθαίνει ὁ Διονύσιος Σολωμός.

Σὰν πρόλογος στὴν συλλογὴ αὐτῆς εἶναι μὴ προσλαλιὰ στὸν περὶ τοῦ ποιητοῦ.

τὸν Αἰμίλιο Τυπάλδο, κ' ἐπακολουθεῖ ἡ περιήγησις «Νεκρικὴ Ὀδὴ» μὲ τὴν πασίγνωστη ἐπιγραμματικὴ ἐναρχή:

Τὴν αὐγὴ μὲ τὴν δροσουλὰ ἐξεφύτρων' ἕνα ὄδο, τὴν αὐγὴ μὲ τὴν δροσουλὰ ἐμαρτύρησε τὸ ὄδο!...

Τὸ ἴδιο αὐτὸ βιβλίο περιλαμβάνει ἀκόμα τὴν αἰσθητικὴ «Σκλάβος», τὸ τρυφερώτατο ἐκείνο «Νάνι-Νάνι»...

Ἀγγελοκάματο παιδί πέσε στὴν ἀγκαλιά μου... καθὼς καὶ τὸν αριστουργηματικὸ καὶ μακάβριο «Θανάση Βάγια».

—ΟΟΟ—

Ο ποιητής μὴ κ' ἔχει ὁρῇ τώρα πιά τὸ δοῦμο του, δὲν σταματᾷ τὸ δομητικὸ του ταλέντο. Τ' ἀφίνει ἐλεύθερο νὰ ὁρῇ τὴν κυριολεκτικὰ καὶ νὰ ξεχῶν στὸ χαρτί τὰ μεγαλόπνοα συγγραφικὰ του θεματογραφήματα.

Ἀνάμεσα στὴν καθημερινὴν του δραστηριὰ πάλιν γιὰ τὸν ἐθνικὸ ἀγῶνα τῶν Ἰονίων, τοῦ ὁποῦ αὐτὸς κυρίως εἶναι ὁ ἐμφυχωτής, βρίσκει καιρὸ καὶ δημοσιεύει δύο καινοῦργα ἐπικά του μεγαλοεργήματα, τὴν «Κυρά Φροσύνη» καὶ τὸ «Σήμαντρο».

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ποιήματα κατακρίθηκαν ἀπὸ τοὺς αὐστηροὺς μελετητὰς τοῦ ἔργου τοῦ Βαλαωρίτη, πού τὰ χαρακτηρισαν ὡς μὴ ἐπικά ὅπως τὰ θεώρησε ὁ ποιητής, ἀλλὰ ὅπως «μωσαϊκὰ ἐξ ἡρώων σκηνῶν, παρορυσμῶν, μυστικῶν ἀποθεώσεων καὶ μελοδραματικῶν ὁρητισμῶν» — γιὰ νὰ μεταχειρισθῶμε τὴν ἐκφραση ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς, τοῦ Κωστῆ Παλαμά.

Τὸ ἀριστερό ποιητικὸ κατεῖναι τοῦ Βαλαωρίτη εἶναι, κατὰ μίαν γενικὴ ὁμολογία, ὁ «Διάλογος» καθὼς καὶ τὸ τελευταῖο ἡμετέρες ἐπικό του ἔργο, ὁ «Φωτισμός». Ὁ «Φωτισμός» καλίστα ἔχει καὶ ποτὶ τὸ ἀγαντινὸ πλεονέκτημα, ὅτι πλησιάζει πολὺ περισσότερο πρὸς τὸ ἐπικὸ ἰδιωτικὸ καὶ πρὸς τὴν ἀντικειμενικὴν ἐννοία τῆς ποιήσεως. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ εἶναι παρμένη ἀπὸ ἕνα ἐπεισόδιο τῆς Φραγκοκρατίας στὴν Λευκάδα. Περιγράφεται ἡ ἐξέγερσις τῶν συμπατριωτῶν πού κατὰ τοῦ Φραγκοῦ ἀφέντη τὸν Γραζιάνου Τζιώραζ, καὶ εἶναι τὸ μόνον ἴσως ἔργο πού ὁ αὐτὸς τοῦ ἀναφέρεται σὲ πραγματικὴ ἐποχὴ ἀπὸ κίνηση πού ζοῦσε ὁ ποιητής καὶ πού ἴδεν ἔχει καμιά σχέση μὲ τοὺς συγγραφόνους τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος.

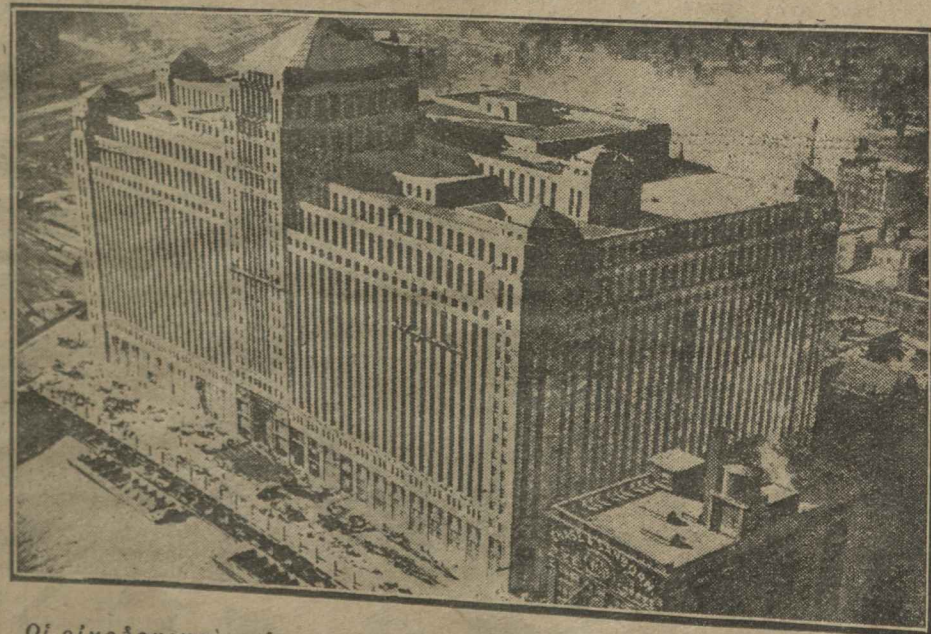
—ΟΟΟ—

Ποία ἦταν ὡστόσο ἡ δοξασὶς τοῦ ποιητοῦ στὸ ἐθνικὸ αὐτὸ διάστημα μετὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν «Μηνυσιώνων» καὶ τοῦ «Σήμαντρο» καὶ τῆς συγγραφῆς τοῦ «Διαλόγου» καὶ τοῦ «Φωτισμοῦ»;

Τὸ 1862 ὁ Βαλαωρίτης ἐκλέγεται μέλος τῆς ἐπιτροπῆς πού παρῶνται στὸν Ἀγγλο ἀρμολὸ Σπορὶ τὸ ὑπὲρ τῆς Ἑνώσεως νησιῶν. Καὶ ὁ ποιητής διαβάζει στὸν ὡρισμένον κυθῶντὴν τὸ κατηχητικὸν κατὰ τῆς βρετανικῆς προστασίας. Βουλευτὴς καὶ κατὰ τὴν τελευταία περὶοδὸ τῆς Ἰονίου Βουλῆς ἐκλέγεται ἀπὸ τὴν Ἑνωσὴ τῆς Ἐπτανήσου πρῶτος πλῆρες ἐξουσίας τῆς Λευκάδος στὴν ἑθνοσυνηγορίαν τῶν Ἰονίων καὶ ὑποδεικνύεται νὰ μιλήσῃ ἐξ ὀνόματος τῶν ἐπτανήσιων συναδέλφων του τὴν ἡμέρα τῆς ἐισόδου αὐτοῦ στὸ ἑλληνικὸ βουλευτήριον. Μόλις τὸ 1879 ἐγκαταλείπει τὴν πολιτικὴ καὶ περναίει σὲ λίγο σὲ ἡλικία 55 περίπου χρόνων.

Ένα καινούργιο αστέρι πρώτου μεγέθους ανέτειλε τελευταία στο κινηματογραφικό στερέωμα. Η χαριτωμένη γαλλίς βεντέτα Αντρέ Λωρραίν κατά την δμόφωνη γνώμη των κριτικών και των μεγιστάνων της παγκοσμίου δόξης, εκρίθη ότι συγκεντρώνει όλα τα πλεονεκτήματα της ιδανικής «ζεν πρεμιέρ».

Οι οίκοδομοί κολοσσοί: Το τεράστιο αυτό οικόδομημα που δμοιό του σέ ογκο και διαστάσεις δεν υπάρχει σ' όλη την Αμερική, έχει κτισθή τελευταίως στο Σικάγο και χρησιμοποιείται ως είδος «Ποικίλης αγοράς εμπορευμάτων». Στεγάζει αναρίθμητα γραφεία, καταστήματα, αποθήκες, εργαστήρια, ξενοδοχεία κινηματογράφων, θέατρα. Η μεγαλοπρέπειά του δεν συνίσταται τόσο στο ύψος του όσο στον ογκο του, και το σύνολόν του παρουσιάζει εξαιρετική αισθητική αρμονία, πράγμα που λείπει γενικώς από τους άκαλαισθήτους ουρανοξύστες που εκτίσθησαν έως τώρα.

Ός τώρα η μόδα επέτρεπε σής γυναικός σνίζουν. Τελευταία όμως της επίτητος τολμηρότερη καινοτομία να καπνίζουν. Η εξέλιξι αυτή της μόδας τού καπνίσματος ανάγκασε της φιλόκαλης διαδόχους της να φρονούν σέ κομφοτέχημα την χορηγούσαν δριική τίτιπα, κοσμώντας την με πολύχρωμα δια και χρωματιστά σπιγλινάκια.

Τό κόψιμο των μαλλιών υπήρξε άνω είδος μαρτυρίου γιά τά μικρά παιδιά. Τακτο κι' αν είναι ένα παιδάκι, πού την υπομονή να καθίσση φρόνιμα, επί μισή ώρα στην πολυθρόνα τού κόψιμου. Και νά, πού η πρόοδος εκέφθηκε από την άνισή αυτή άγγαραία τά παιδιά τρόπο πρακτικώτατο. Στής ευρωπαϊκής πόλεις τελευταία πολλά κομψά κομψότατα παιχνιδάκια πού διασκεδάζουν πλῆθη τών μικροπιδών. Η εικόνα μιιά τέτοια πολυθρόνα-αεροπλάνου κρός διασκεδάζει, ή κομψότητα κόβει τά μαλλιά.

ΠΟ ΟΛΟΝ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η ξενοιασιά και ή εϋθυμία αποτελούν την εϋτυχία τού ανθρώπου, υποστηρίζει ή διάσημη άμερικανίς στή Μέρριαμ Χόπκινς. Και εφαρμόζει εμπράκτως την γνώμη της, μη παραλείποντας να διασκεδάη διαρκώς και να εϋθυμῇ, έστω και όταν γιά μοναδική συντροφιά της έχει τά χαδάρικα κύματα τών άκτών της Καλλιφορνίας. Κάνει όμως συγχρόνως και επίδειξη τού σώματός της, πού θεωρείται ένα από τά όραιότερα σώματα τού Χόλλυγουντ.

Η ελληνόδικες επιτροπές τών διαγωνισμών καλλονής σπώνται από την γοητεία τού προσώπου τών διαγωνιζομένων. Όμως κι' ό τρόπος γιά να άποφεύγεται ή κολνισεργός πύτρα τού σκανδάλου. Έτσι, γιά να προσέχονται στή έξης τικατέστησαν της αντιπαθητικής κομψότητας παιχνιδάκια πού διασκεδάζουν πλῆθη τών μικροπιδών. Η εικόνα μιιά τέτοια πολυθρόνα-αεροπλάνου κρός διασκεδάζει, ή κομψότητα κόβει τά μαλλιά.

Ός γνωστόν ή δεσποινίς Μαν Ντόνταντ, κόρη τού πρωθυπουργού της Μεγάλης Βρετανίας, πανθρεύθηκε πύρ ήμερών με ένα νεαρό γιατρό. Σύμφωνα δέ μ' ένα παλαιό και πολύ περίεργο άγγλικό έθιμο, κρέμασαν πίσω από τού αυτοκίνητο τών νεονύμφων διάφορα «φετιχ» (φυλαχτά εναντίον βασκανίας) άποτελούμενα από πέταλα αλόγων και παληοπάπουσας, αυτά άκριβώς πού βλέπουμε στήν εικόνα μας να προσδένη ό σωφέρ στόν «προφυλακτήρα» τού αυτοκινήτου τών νεονύμφων.

Κοιμημένο.

Ἐκείνη.— Εἰσέρετε, ἡ μητέρα μου ἦταν πολὺ φοβία.
— Ἐκείνος.— Ὡστε σῆς μοιάσατε τὸν πατέρα σας;

Ἔνα ξυπνο σκυλλί.

— Κάποτε εἶνα ἕνα περίφημο σκυλλί. Ἦταν τόσο ξυπνο, πὺ διέκρινε ἀπὸ τὴ μυροδία ἕναν τιμὸ ἀνθρώπου ἀπὸ ἕναν λωποδύτη.

— Καί τί τὸ κάματε τώρα;
— Ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸ γασίσω, γιατί μὲ δάγκωνε διαρκῶς.

Ἐπιστοσύνη!

Δυὸ συνέταιροι κάθονται στὸν κινηματογράφο καὶ παρακολουθοῦν μιὰ ἀστευομικὴ ταινία. Ἐξάσκη ὁ ἕνας στρέφεται καὶ λέει στὸν ἄλλον:

— Πέσο, ξέγαλα νὰ κλειδώσω τὴν κάσα τοῦ γραφείου μου.
— Ὡ, δὲν ἔχει σημασία, ἀφοῦ εἴμαστε κι' οἱ δυὸ ἐδῶ.

Στῆς καπελλοῦς

— Ἀπὸ τὸ καπέλλο δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ θάλατε αὐτὸ τὸ σπέρο;

— Ἐγὼ εἶπα, κυρία μου. Αὐτὸ τὸ σπέρο πᾶς γασίσει τουλάχιστον δέκα γόνατα.

— Τότε θάλατε, τουλάχιστον, δυὸ σπέρο!

Ἄκρον ἄκρον βλακείας

Ἄκρον ἄκρον βλακείας ἀπὸ ταξίδι καὶ διηγεῖται τὰ θάνατα πὺ ἐπέλασε.

— Στὸ τοξίνο, λέει, ἦσαν κοντὰ στὸ ἀνοικτὸ παρῶντο. Δὲν ἦσαν τὸν τύπο νὰ τὸ κλείσω, κι' ἔτσι τὸ γινόνεο μοῦ ἐργάσαν κατ'ἐμμορῶ.

— Δὲν ἄλλ'ῃ, καυμένα, θέση;
— Μὲ ποῖν; Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος μέσα στὸ βαγόνι...

ΚΕΛΛΙ-ΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

Κάθε φορὰ πὺ ἀνογλιστρεῖ τὸ δειλινὸ ἐδῶ, δὲν εἶναι τὸ βασιλεῖμα πὺ μὲ γλικομεθῶ, δὲν εἶναι ἡ χώρα ἡ μαγική, χτισμένη στὸν ἀέρα ἀπὸ τὰ νέφη, ἀπὸ τὸ φῶς κι' ἀπὸ τὰ ξωτικά.

Δὲν εἶναι τ' ἀνθία πὺ ξυπνοῦν καὶ μεταξὺ τους λένε τοὺς πόνοους τοὺς ἀνάκοιτους, τῆς ἀφροστες, χαρές, δὲν εἶναι ἡ ὥρα ἡ μουσική πὺ ρυθμικά ἀνογλιστρεῖ μπροστά μας χίλιο θάνατοι, πίσω χίλιες ζωές.

Στὴν ἀκρὸ ἀπὸ τὸ τρίτοστο, στοῦ πείκου τῆς χλωράδας εἶν' ἕνας φτερωτὸς λαὸς πὺ μὲ γλικομεθῶ... Πανογγοῖστ' ἐσεῖς, ποῖνὰ κι' ἐσεῖς κελαιδι-στάδες καὶ κίτρινοφύλλισματα καὶ τὰ ψαρά μαλλιά.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

00000000

Η ΑΜΟΙΒΗ

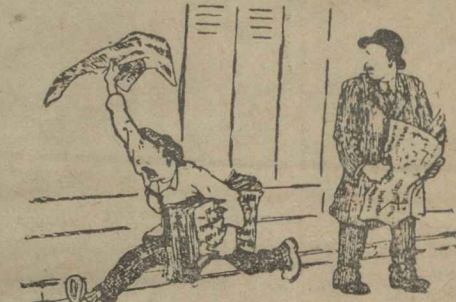
00000000

Θὰ ἦταν ἡ ἐκατοστὴ φορὰ πὺ ἐδιάβαζε αὐτὴ τὴν σκανδαλώδη καὶ προκλητικὴ εἰδοποίησιν πὺ δημοσιεύονταν, μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ καλὶ, δέκα μέρες πῶρα, σ' ἕλες ἀνεξαρτέτως τῆς ἐφημερίδας καὶ σὲ θέση πολὺ καλὴ ἀλλίστα:

ἈΜΟΙΒΗ 50.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ἐκεῖ ἐκείνον ὅστις ἤθελε συλλάβῃ καὶ παραδόσῃ, ἢ παραστή ἀποτελεσματικὰ διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ πληροφωρῆτος περὶ τοῦ Γερασίου Μαχαιροῦ, τοῦ φοβεροῦ κακοποιοῦ ὁ ὁποῖος ἐτροχμάτισε τὸν διευθυντὴν τῆς Τραπεζῆς τῆς «Συζυγικῆς Πίστωσης» ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦτοῦ, ὅπου εἰσῆλθε διὰ νὰ κλέψῃ, καὶ ὅστις ἔχει διαπράξει σωρεῖαν μεγάλων καὶ μικρῶν ληστεϊῶν.

Πενήντα γιλιάνες δολαμῆς λοιπὸν θάπαιρνε ὅποιος θὰ τὸν παρῶνιε στὰ νόγια τῆς ἀστευομίας. Μιὰ περιουσία δολοφονη, πὺ ἀσφαλὺς θὰ εἶχε θέσει σὲ κίνησιν πολ-

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα διαλαίετο στοὺς δρόμους ἀπ' τοὺς ἐφημεριδοπῶλας ἡ οὐλήμης τοῦ τρομεροῦ ληστοῦ.

λοὺς γασομέρηδες, ἐνδιαφερομένους νὰ θάλουν γέρι ἀπάνω του, γιὰ νὰ θάλουν στὸ γέρι κατόπιν τῆς 50 γιλιάνες...

Καὶ δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ τὸν βοῦν. Ἀνθρώπος πὺ ἀγαποῦσε τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία—γι' αὐτὸ ἄλλως τε ἔμπαινε καὶ στὰ ξένα σπίτια—δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ κρυμμένος στὸ μυστικὸ τοῦ καταφύγιο πολλὰς ἡμέρες. Ἦθελε γ' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα, νὰ ἰδῇ κόσμο, νὰ δάλῃ μισροστὰ καμπιὰ ἄλλη δουλειά, ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις τοῦ Τραπεζιῆ ἀπέτρεπε. Γιατί, ἔταν μὴν καὶ νόγια—ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες—στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ κλέψῃ, ὁ διάβολος πᾶσοε νὰ ὑποσέει ἐκεῖνον τὸ βράδυ ὁ Τραπεζιτῆς τὸν εἶδε, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του νὰ τὸν σκοτώσῃ. Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶναι τρόπος γιὰ νὰ ὑποδέγεται ἕνας καθὼς πρέπει ἀνθρώπος τοὺς ἐπισκέπτας του. Πρόφτασε λοιπὸν καὶ, πὺν πολλὰ ἔβη ὁ ἄλλος νὰ πυροβολήσῃ, τοῦ ἔδωσε μιὰ μαχαιριά, κι' ἔτσι θάλατε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸ παρῶντο ἐγκλίσιος.

Ἀλλὰ ὁ Τραπεζιτῆς τὸν εἶχε δὴ στὴ φάσα. Ἦ ἀστευομία θὰ τοῦ εἶδε τῆς φωτογραφίας τῶν διαφόρων κακοποιῶν μέσα στῆς ὁποῖες ἐξαιρετικὴ θέσις θὰ εἶχε ἡ φωτογραφία τοῦ Γερασίου, κι' ἐκεῖνος θὰ εἶπε:

— Αὐτὸς εἶναι!
Κι' ἄμσως οἱ καναῖνδες τοῦθλασαν τὴ φωτογραφία στῆς ἐφημερίδας. Καὶ θαυμάζον τῶρα ἕνας ὁποιοῦδ' ἔμπειλος, θὰ τὸν εἶπανε καὶ θὰ ταίμαζαν τὰ πενήντα γιλιάνια μὲ τὸν κόσμὸ τὸ δικό του.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ πᾶν ἄλλος τὰ γιλιάνια καὶ νὰ μὴ ταίμαζον ἐκεῖνος; Ὅσινε μιὰ σκέψιν πρῶτης τάξεως θὰ παρουσιαζόταν ὁ ἴδιος στὴν ἀστευομία καὶ θάλατε:

— Κόριοι, ζήτατε τὸν κακοῦργο Γεράσιο!

Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ πᾶν ἄλλος τὰ γιλιάνια καὶ νὰ μὴ ταίμαζον ἐκεῖνος; Ὅσινε μιὰ σκέψιν πρῶτης τάξεως θὰ παρουσιαζόταν ὁ ἴδιος στὴν ἀστευομία καὶ θάλατε:

— Κόριοι, ζήτατε τὸν κακοῦργο Γεράσιο!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ἀκριβὴς ἀγίτης!

Ἄς δὲς ντὲ Φαλκονιὸ θάλοντας νὰ ἀπαθανάτισῃ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του, τὴν ὁποῖαν ὑπεραγαποῦσε, ζήτησε ἀπὸ τὸν Πάπα νὰ τὴν ἀνακηρύξῃ ἁγία. Ὁ Πάπας τοῦ ζήτησε 25.000 δολαμῆς. Τὴν ἡμέρα πὺ πᾶρῶνε τὸν... ὁρο τῆς ἀγιοτήτος, ὁ Δοῦξ ἔλασε τὰ τέκνα του, στὰ ὁποῖα εἶπε:

— Παιδιά μου, γενεὴ ἀγγελοῦ, ἀλλὰ ὁ γι' ἄγιο, πὺς Θεοῦ! ἢ γιὰ τὴν ἀγιοτήτῃ στοιγίε πολὺ!

— 000 —

Μονομαχία εἰρωνειδῶν.

Ἄς δὲς ἀστρονόμος Κλίγκερφορς πῆγε κάποτε κι' εἶπνε σὲ μιὰ γεωμετρικὴ λαοφύλακιν πὺ ἐπὶ τῆς ἀστευομίας.

— Ἀναγοφῶντας μετὰ τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ἀπὸ τὸν ἐξοφῶντο πὺ κῆρυς, ἔδωκε γιὰ πυροποῦσιν στὸν θυρῶν δυὸ μάρακα. Ὁ θυρῶν ὅμως, συνθησμένος νὰ παῖρῃ μὲτα μιλωδῶματα, θέλησε νὰ περῶξῃ τὸν ἀστρονόμο.

— Εἶναι γιὰ μένα, εἶπε, αὐτὰ τὰ δυὸ μάρακα γιὰ τὸν βαστάζο πὺ θὰ μεταφέρῃ τὸν σταθμὸ τῆς βαλίστας σας;

— Καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας! ἀπάντησε ἀπερίστατος ὁ ἀστρονόμος.

— Τότε, σὰς παρακαλῶ, ἀπάντησεν ὁ θυρῶν, πᾶσοε πῶς τὸ δικό μου μάρακο, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέψῃ μου νὰ τὸ διαθέσω γιὰ ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐπιστημονικῶν σας ἐρευνῶν!

— 000 —

Ἄς δὲς ἀστρονόμος Κλίγκερφορς πῆγε κάποτε κι' εἶπνε σὲ μιὰ γεωμετρικὴ λαοφύλακιν πὺ ἐπὶ τῆς ἀστευομίας.

— Ἀναγοφῶντας μετὰ τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ἀπὸ τὸν ἐξοφῶντο πὺ κῆρυς, ἔδωκε γιὰ πυροποῦσιν στὸν θυρῶν δυὸ μάρακα. Ὁ θυρῶν ὅμως, συνθησμένος νὰ παῖρῃ μὲτα μιλωδῶματα, θέλησε νὰ περῶξῃ τὸν ἀστρονόμο.

— Εἶναι γιὰ μένα, εἶπε, αὐτὰ τὰ δυὸ μάρακα γιὰ τὸν βαστάζο πὺ θὰ μεταφέρῃ τὸν σταθμὸ τῆς βαλίστας σας;

— Καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας! ἀπάντησε ἀπερίστατος ὁ ἀστρονόμος.

— Τότε, σὰς παρακαλῶ, ἀπάντησεν ὁ θυρῶν, πᾶσοε πῶς τὸ δικό μου μάρακο, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέψῃ μου νὰ τὸ διαθέσω γιὰ ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐπιστημονικῶν σας ἐρευνῶν!

— 000 —

Ἄς δὲς ἀστρονόμος Κλίγκερφορς πῆγε κάποτε κι' εἶπνε σὲ μιὰ γεωμετρικὴ λαοφύλακιν πὺ ἐπὶ τῆς ἀστευομίας.

— Ἀναγοφῶντας μετὰ τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ἀπὸ τὸν ἐξοφῶντο πὺ κῆρυς, ἔδωκε γιὰ πυροποῦσιν στὸν θυρῶν δυὸ μάρακα. Ὁ θυρῶν ὅμως, συνθησμένος νὰ παῖρῃ μὲτα μιλωδῶματα, θέλησε νὰ περῶξῃ τὸν ἀστρονόμο.

— Εἶναι γιὰ μένα, εἶπε, αὐτὰ τὰ δυὸ μάρακα γιὰ τὸν βαστάζο πὺ θὰ μεταφέρῃ τὸν σταθμὸ τῆς βαλίστας σας;

— Καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας! ἀπάντησε ἀπερίστατος ὁ ἀστρονόμος.

— Τότε, σὰς παρακαλῶ, ἀπάντησεν ὁ θυρῶν, πᾶσοε πῶς τὸ δικό μου μάρακο, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέψῃ μου νὰ τὸ διαθέσω γιὰ ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐπιστημονικῶν σας ἐρευνῶν!

— 000 —

Ἄς δὲς ἀστρονόμος Κλίγκερφορς πῆγε κάποτε κι' εἶπνε σὲ μιὰ γεωμετρικὴ λαοφύλακιν πὺ ἐπὶ τῆς ἀστευομίας.

— Ἀναγοφῶντας μετὰ τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ἀπὸ τὸν ἐξοφῶντο πὺ κῆρυς, ἔδωκε γιὰ πυροποῦσιν στὸν θυρῶν δυὸ μάρακα. Ὁ θυρῶν ὅμως, συνθησμένος νὰ παῖρῃ μὲτα μιλωδῶματα, θέλησε νὰ περῶξῃ τὸν ἀστρονόμο.

— Εἶναι γιὰ μένα, εἶπε, αὐτὰ τὰ δυὸ μάρακα γιὰ τὸν βαστάζο πὺ θὰ μεταφέρῃ τὸν σταθμὸ τῆς βαλίστας σας;

— Καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας! ἀπάντησε ἀπερίστατος ὁ ἀστρονόμος.

— Τότε, σὰς παρακαλῶ, ἀπάντησεν ὁ θυρῶν, πᾶσοε πῶς τὸ δικό μου μάρακο, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέψῃ μου νὰ τὸ διαθέσω γιὰ ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐπιστημονικῶν σας ἐρευνῶν!

— 000 —

Ἄς δὲς ἀστρονόμος Κλίγκερφορς πῆγε κάποτε κι' εἶπνε σὲ μιὰ γεωμετρικὴ λαοφύλακιν πὺ ἐπὶ τῆς ἀστευομίας.

— Ἀναγοφῶντας μετὰ τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ἀπὸ τὸν ἐξοφῶντο πὺ κῆρυς, ἔδωκε γιὰ πυροποῦσιν στὸν θυρῶν δυὸ μάρακα. Ὁ θυρῶν ὅμως, συνθησμένος νὰ παῖρῃ μὲτα μιλωδῶματα, θέλησε νὰ περῶξῃ τὸν ἀστρονόμο.

— Εἶναι γιὰ μένα, εἶπε, αὐτὰ τὰ δυὸ μάρακα γιὰ τὸν βαστάζο πὺ θὰ μεταφέρῃ τὸν σταθμὸ τῆς βαλίστας σας;

— Καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας! ἀπάντησε ἀπερίστατος ὁ ἀστρονόμος.

— Τότε, σὰς παρακαλῶ, ἀπάντησεν ὁ θυρῶν, πᾶσοε πῶς τὸ δικό μου μάρακο, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέψῃ μου νὰ τὸ διαθέσω γιὰ ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐπιστημονικῶν σας ἐρευνῶν!

δοῦσαν ἕνα κοῦτί μικρὸ πὺ εἶχε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή:

«Κομματάκια σπάγγου ἄγροστα!»

Καὶ μέσα, πᾶγματι, δοῦσαν διάφορα κομματάκια σπάγγων πὺ δὲν ἦταν δυνατό νὰ γρησμοποιηθοῦν σὲ τίποτε.

— 000 —

Τὴν εἶχε βουτήξῃ ἀπ' ἄλλου...

Ἄς γνωστὸν, ὁ περῶντος Γάλλος μηχανικός καὶ πολιτικὸς Παινλεβὲ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀσπρημένους τοῦ κόσμου. Μιὰ μέρα ἐπέστρεφε στὸ σπίτι του μὲ μιὰν ὀμπρέλλα.

— Βλέπετε; λέει στὴν ὑπηρετίαν του. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν τὴν ξέγαλα πονεῖν. Τὴν ἔφερα πίσω.

— Μὰ, κύριε, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ ὑπηρετία. Σήμερον δὲν εἶχατε πάρει ὀμπρέλλα μαζί σας!

Κόκκαλο ὁ Παινλεβὲ...

— 000 —

Καὶ... ἐσώθηκαν τὰ προσχήματα!

Κατὰ τὸ 1825 παῖδ' ἦσαν στὸ παρισινὸ θέατρο «Ὀντεόν» ὁ «Θάνατος τοῦ Γουλιέλμου Κρίσσοτος», τραγωδία τοῦ Ραγιού. Στὴν τελευτῇ τῆς πρῆς οἱ ἰθροῖοι δὲν μποροῦσαν ν' ἀκούσθουν ἀπὸ τὰ πολλὰ φωνήματα τοῦ ἀκροατορίου καὶ εἶχαν μεταβάλῃ τὴν τραγωδίαν σὲ παντομίμα. Ἐκφωνικὰ παρουσιάζε-ται στὴν σκηνὴ ἕνας κοντὸς γεροντάκος, φορώντας μιὰ συνθησμένη ἐνδυμασία περιπάτου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ πᾶσοε υποστά ἀπὸ τὴν Κρίσσοτος καὶ τὸν Βροῦτο, ἀρπάζει τὸν γαστρίκο ἀπὸ τὰ γέσια τοῦ ὑποβολέως καὶ σπασμένους πρὸς τοὺς θεατὰς κορυφάζει:

— Παναγία. Καταλαβαίνω γιατί γαλᾷτε τὸν κόσμῳ. Θέλετε νὰ μὴ σκοτωθῇ ὁ Γουλιέλμος Κρίσσοτος. Πολὺ καλὰ λοιπὸν, σὰς κάνω τὸ κῆρι σας καὶ σταματῶ ἐδῶ τὴν παραστάσιν.

Καὶ μόλις εἶπε αὐτὰ γάλασε στὰ παρῶντα σκηνῇ.

Ἦταν ὁ συγγραφεὺς ὁ ὁποῖος ἔκρινε δὲν ξαναπαρουσίασε πιά ἔργο του στὸ θέατρο.

— 000 —

Τὸ... ταξίδι τοῦ Μπαγιόν.

Ἄς γνωστὸν τοῦ «Βορέα» Ἀ', ὁ διάπρος Μπαγιόν, ἔταν ἀισθάνθηκε νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος του. ἔκρινε τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ καὶ τοὺς εἰσέλασε ὅλην τὴν περιουσίαν καὶ τὰ ἐπιτάλῃ του ἀκούσῃ.

Ὅταν ἀνοίγετο ἦσαν μερικὸι φίλοι του νιατροὶ νὰ τὸν περῶνιθουν. τοὺς πρῶτος ἔλεσε νὰ φωνάξουν τοὺς ὑπηρετὰς. Ἀλλ' αὐτοὶ τοῦ ἀπῆλθον ἔτι τὸ σπίτι ἦταν ὁποιοῦδ' ἀσπρημένο καὶ κανεὶς ὑπηρετῆς δὲν βρισκόταν πιά μέσα σ' αὐτό.

Ἀφοῦ ἔφυγαν ἡ ἀσπρημένη του, ἀποκρίθηκε ὁ Μπαγιόν, κατὶς εἶναι νὰ εὐχαριστῇ ὁ ἐγγὺς. Χαίρετε, κύριοι.

Καὶ ἐξέπνευσε μετὰ πέντε λεπτά...

— 000 —

Ἄς γνωστὸν τοῦ «Βορέα» Ἀ', ὁ διάπρος Μπαγιόν, ἔταν ἀισθάνθηκε νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος του. ἔκρινε τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ καὶ τοὺς εἰσέλασε ὅλην τὴν περιουσίαν καὶ τὰ ἐπιτάλῃ του ἀκούσῃ.

Ὅταν ἀνοίγετο ἦσαν μερικὸι φίλοι του νιατροὶ νὰ τὸν περῶνιθουν. τοὺς πρῶτος ἔλεσε νὰ φωνάξουν τοὺς ὑπηρετὰς. Ἀλλ' αὐτοὶ τοῦ ἀπῆλθον ἔτι τὸ σπίτι ἦταν ὁποιοῦδ' ἀσπρημένο καὶ κανεὶς ὑπηρετῆς δὲν βρισκόταν πιά μέσα σ' αὐτό.

Ἀφοῦ ἔφυγαν ἡ ἀσπρημένη του, ἀποκρίθηκε ὁ Μπαγιόν, κατὶς εἶναι νὰ εὐχαριστῇ ὁ ἐγγὺς. Χαίρετε, κύριοι.

Καὶ ἐξέπνευσε μετὰ πέντε λεπτά...

— 000 —

Ἄς γνωστὸν τοῦ «Βορέα» Ἀ', ὁ διάπρος Μπαγιόν, ἔταν ἀισθάνθηκε νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος του. ἔκρινε τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ καὶ τοὺς εἰσέλασε ὅλην τὴν περιουσίαν καὶ τὰ ἐπιτάλῃ του ἀκούσῃ.

Ὅταν ἀνοίγετο ἦσαν μερικὸι φίλοι του νιατροὶ νὰ τὸν περῶνιθουν. τοὺς πρῶτος ἔλεσε νὰ φωνάξουν τοὺς ὑπηρετὰς. Ἀλλ' αὐτοὶ τοῦ ἀπῆλθον ἔτι τὸ σπίτι ἦταν ὁποιοῦδ' ἀσπρημένο καὶ κανεὶς ὑπηρετῆς δὲν βρισκόταν πιά μέσα σ' αὐτό.

Ἀφοῦ ἔφυγαν ἡ ἀσπρημένη του, ἀποκρίθηκε ὁ Μπαγιόν, κατὶς εἶναι νὰ εὐχαριστῇ ὁ ἐγγὺς. Χαίρετε, κύριοι.

Καὶ ἐξέπνευσε μετὰ πέντε λεπτά...

— 000 —

Ἄς γνωστὸν τοῦ «Βορέα» Ἀ', ὁ διάπρος Μπαγιόν, ἔταν ἀισθάνθηκε νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος του. ἔκρινε τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ καὶ τοὺς εἰσέλασε ὅλην τὴν περιουσίαν καὶ τὰ ἐπιτάλῃ του ἀκούσῃ.

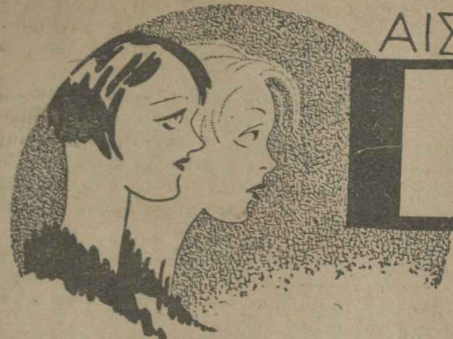
Ὅταν ἀνοίγετο ἦσαν μερικὸι φίλοι του νιατροὶ νὰ τὸν περῶνιθουν. τοὺς πρῶτος ἔλεσε νὰ φωνάξουν τοὺς ὑπηρετὰς. Ἀλλ' αὐτοὶ τοῦ ἀπῆλθον ἔτι τὸ σπίτι ἦταν ὁποιοῦδ' ἀσπρημένο καὶ κανεὶς ὑπηρετῆς δὲν βρισκόταν πιά μέσα σ' αὐτό.

Ἀφοῦ ἔφυγαν ἡ ἀσπρημένη του, ἀποκρίθηκε ὁ Μπαγιόν, κατὶς εἶναι νὰ εὐχαριστῇ ὁ ἐγγὺς. Χαίρετε, κύριοι.

Καὶ ἐξέπνευσε μετὰ πέντε λεπτά...

Στὸ θέατρο.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΑΠΑΤΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ

LORENZ AMMER

«Η Ούρσελ ένοιωσε μία γλυκιά κούραση. Η στιγμή, που είχε περάσει με τον ξανθό εκείνο γίγαντα, ήταν αλησμόνητη. «Α, τί ευτυχισμένη που ήταν ή φίλη της ή Νταίζι, που είχε δικό της έρω, όπου ζωής το υπέροχο αυτό πλάσμα, τον πιο γοητευτικό σύζυγο και τον πιο τρυφερό έρωστή του κόσμου! Όσο έπρεπε να εidoποιήσει την φίλη της, που περίμενε άνοιχτά τα νέα της στο Μπίαρντς. Κάθισε λοιπόν μπροστά στο κοινό γραφείο της κι έγραψε:

«Αγαπημένη μου Νταίζι! Ο άνδρας σου υπέστη την δοκιμασία, που συμφωνήσαμε, κι απέδειξε πως σου είναι πιστός, καθώς όφείλει άλλωστε να είναι ο σύζυγος μιας τόσο γοητευτικής γυναίκας σαν και σένα. Σάν τον είδα να δαίνει—σημείωσε δε πως τον βρήκα πολύ ωραιότερο από ό,τι μου τον περιέγραφε—τον πλησίασα και του ζήτησα δήθεν μία διευθύνση. Έτσι πάσαμε κοντά. Μά του κάκου. Μ' έλο που ανέπτυξα όλη την γοητεία μου, αυτός έμεινε άσυγκίνητος, επιφυλακτικός, παγερός. Μά τί της θέλεις τώρα της πολλές λεπτομέρειες; Ο άνδρας σου, πολυαγαπημένη μου Νταίζι, είναι άπόρητος και σε λυπάμαι κατάκαρδα, που είσαι υποχρεωμένη να ζεις μ' αυτήν την παγοκολώνα...»

» Μη διασθής λοιπόν καθόλου να γυρίσεις. Διασκέδασε αξέγνοιαστη της μέρες σου στο Μπίαρντς!

«Η πιστή σου Ούρσελ». Το γράμμα όμως αυτό έβαλε άμέσως σε ύποψια την Νταίζι, ή οποία ήξερε πως ο άνδρας της δεν ήταν καθόλου παγοκολώνα, μ' άπεναντίας τρομερά θεομύς και τρυφερός. Γι' αυτό αντί να διασκεδάση αξέγνοιαστη της μέρες της στο Μπίαρντς, μπήκε στο αεροπλάνο και γύρισε την ίδια μέρα. Διαφορετικά ή άδημονία της θα την σκότωνε. Μά το ταξίδι της, με τον άδιάκοπο και μονότονο κρότο των μοτέο, συνετέλεσε στο να έρεθισθούν τρομερά τα νευρά της Νταίζι. Θυμωμένη κι έννευρο—σμένη καθώς ήταν, έξασπασε στον άνιστοπό σύζυγό της, τον διευθυντή Πέτερο Βάλλενστετ. Τοίκανε μία σκληρή φοβερή και τρομερή, παρανοιάζοντάς τον της άπλες ύποψίες της ως πραγματικά γεγονότα.

—Ναι, λοιπόν, κύριε Καζανόβα, είπε ξεσπώντας σ' ένα ύστερο κλάμα ή Νταίζι, ξέρω πολύ καλά πως με άπάτησες μ' αυτό το φίδο, την Ούρσελ, που έχει κι' όλες το θέαρος να λή πως είναι ή καλύτερη φίλη μου. Μά έννοια σου! Άφου κι' αυτή έξετέλεσε έτσι την άποστολή που της ανέθεσα, θα την κάνω να με θυμάται σε όλα της τα χρόνια!

Ο διευθυντής Βάλλενστετ έμεινε άναυδος, ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πώς τιμωρούσε ο Βράγγελ

Ο διάσημος στρατάρχης της Ρωσίας Βράγγελ συνήγαγε μία μέρα έναν άξιωματικό που φορούσε σπηρούνια, παρά τον κανονισμό.

—Σε θέτω υπό κράτην για είκοσιτέσσερις ώρες, είπε ο στρατάρχης.

Ο άξιωματικός, βλέποντας ξαφνικά πως κι' ο ίδιος ο Βράγγελ φορούσε σπηρούνια, δεν κρατήθηκε και με ύσχημο τρόπο του έδωσε να καταλάβει πως κι' εκείνος παρέβαινε τον κανονισμό.

—Βγεις δική, του άπήντησε τότε ο στρατάρχης. Τίποτε δεν πρέπει να μείνει άτιμώρητο, γιατί όλοι είμαστε ίσοι άπέναντι του νόμου. Κάνε μου λοιπόν τη χάση να μείνης σαρανταοκτώ ώρες υπό περιορισμόν, είκοσιτέσσερις για σένα κι' άλλες είκοσιτέσσερις για μένα...

επειδή πράγματι είχε περάσει ένα τρελλό απόγευμα, κατά την διαγοήμερη άπουσία της γυναίκας του, με μίαν άραιοτάτη άγνωστη. Τώρα όμως έπρεπε να καθουχάσει με κάθε τρόπο την Νταίζι, που έβλαψε και χτυπάταν. Και βρήκε πως το καλύτερο, που θα έκανε να κάνει, ήταν να της το όμολογήσει όλα. Άφου άλλωστε τάξερε, ήταν περιττό να της το άποκρίνη. Μία φορά το θεοορούσε κέρδος μεγάλο, που μάθαινε από την ίδια τη γυναίκα του, ποιά ήταν ή γοητευτική εκείνη άγνωστη, την οποία έτοι θα μπορούσε να ξανασυναντήσει και ν' άποζημιωθεί για την τριούρα που πήρε. Της το όμολόγησε λοιπόν όλα και την θερμοπαράκλεσε να τον συγχωρήσει.

Η Νταίζι, άνεμίζοντας σαν τροπαιο νίκης την όμολογία του άνδρός της, διάσπρη να πάη να βρή την Ούρσελ, στην οποία, καθώς ήταν έπόμενο, έκανε δομύτατες παρατηρήσεις και φριχτά παράπονα. Η Ούρσελ, φυσικά,

Την άρπαξε με τα σιδερά χέρια του στην αγκαλιά του και την γέμισε φιλία.

τάχασε. Μπροστά στην θύελλα της δικαιολογημένης άλλωστε όργης της πιο έπιστήθιας φίλης της, έκανε περιττό ν' άποκρίνη τίποτα. Θέλησε μόνο να βρή μερικά έλαφρυντικά. Ήταν μία έξημη γυναίκα, που διαρούσε τόσο πολύ εύτυχία. Κι' έπειτα, ο άνδρας της επέμενε τόσο πολύ, που ήταν έπόμενο να λυγίσει ή άδύνατη γυναίκα σαν και κείνη. Άλλά κι' είχε την εύτυχία να τον έχει πάντα δικό της, ή φωνή του, ή φωνή του! Η Νταίζι, που ήταν πολύ δύσκολο να καταλάβει την θέση της. Και το κάτω-κάτω έφταιγε κι' ή ίδια, που όταν της ανέθεσε την επικήνυνη αυτή άποστολή, δεν θυμήθηκε πως αυτή, ή Ούρσελ, είχε μία τόσο άδυναμία για τους ψηλούς και τους ξανθούς άνδρες.

Ναι, αγαπημένη μου, της είπε ή Ούρσελ. Ο άνδρας σου είναι ένας σωστός γόης. Όταν βγάλλει τα γυαλιά του και σε κοιτά με κείνα τα γαλανά, μεγάλα μάτια...

—Μά ο άνδρας μου δεν φορεί γυαλιά, την διέκοψε ή Νταίζι ασπασμένη.

—Δεν φορά γυαλιά; τραύισε ή Ούρσελ κίτοχη.

—Όχι, ποτέ!

—Μά τότε δεν σε άπάτησα. Έπληγα με κάτι πουν άλλο. Ω, τί ντροπή και τί δυστυχία!

Λυστυχία! Όχι δά! Η Νταίζι πετούσε από την χαρά της, γελούσε, δεν ήξερε τί έλεγε.

—Μά τότε εγώ, είπε σε λίγο, ξέρω τα γούστα του Πέτερο. Δεν ήταν δυνατόν να μ'

άπατήσει μαζί σου. Ο Πέτερο προτιμά γυναίκες με ταμπεραμέντο, κοιμίες, εξιτικές...

Η Ούρσελ βρέθηκε στην άναγκη να καταπνίξει το άσχημο αυτό... κομπλιμέντο. Μά και μέσα της έβραζε για την άναίδεια της φίλης της, που έφυγε σχεδόν χωρίς να την χωρήσει.

Την άλλη μέρα το απόγευμα δέχθηκε μία άνέλπιστη βίσιτα την ώρα άκριδώς που έτοιμαζόταν να βγεί έξω. Ήταν ο διευθυντής Πέτερο Βάλλενστετ, που έρχόταν ν' άποζημιωθεί από την γνώση του πιο άγνωστη για την στενοχώρια, που πέρασε. Όταν όμως άνταρσε την Ούρσελ, έμεινε σαν κεραυνόπληκτος. Δεν είχε δη ποτέ στη ζωή του αυτή την γυναίκα. Έπρόκειτο προφανώς για μία τρομερή παρεξήγηση. Έμεινε μία στιγμή άνασφαστος, γιατί δεν ήξερε τί να πει. Φυσικά, κι' ή Ούρσελ ήταν μία χαριτωμένη γυναίκα. Άποσο ή επίσκεψή του εκείνη δεν απέδωσε στην κατάρτησή της άγνωστης, άλλ' άπεναντίας, στην επανάληψη μιας άπολαύσεως, που είχε ή οη δοκιμάσει...

Η Ούρσελ έπωφελήθηκε της άμηνίας του αυτής για να τον εξετάσει καλύτερα. Ήταν ψηλός και ξανθός. Μόνο που δεν φορούσε γυαλιά. Μ' αυτό ήταν, φυσικά, πλεονέκτημα, κι' ο άνδρας της Νταίζις ήταν, χωρίς ύπεβολή, ο τυπος της. Γι' αυτό τον πλησίασε μ' ένα γλυκό χαμόγελο στα χείλη της.

—Σας βλέπω άπογοητευμένο, φίλε μου, του είπε. Περιμένετε ν' αγκαλιάσετε μίαν έρωμένη και συναντάτε μία γυναίκα, που βλέπετε για πρώτη φορά. Είμαι ή Ούρσελ Κνί, ή καλύτερη φίλη της γυναίκας σας. Άσπασ δεν νομίζετε πως είμεις οι δυο περάσαμε ή κατέρες στενοχώριες κι' αγωνίες εξ αίτίας της καχυποψίας της Νταίζι; Και μάλιστα, άφου κι' οι δυο είμαστε άθωοι, τουλάχιστον ως ατή την στιγμή;... Δεν ξέρω τί σκέπτεσθε, γω όμως έχω την γνώμη, πως ή μόνη μας άποζημίωση θα έπρεπε να είναι ή έκ των ύστερων διάταξη του έγκλήματος, για το όποιον ήρ ή υποφέραμε και τιμωρηθήκαμε...

Ο κύριος Βάλλενστετ βρήκε άκαταμάχητη την επιχειρηματολογία της Ούρσελ. Την άρπαξε με τα σιδερά χέρια του στην άγκαλιά του και την γέμισε φιλία. Ήταν άλλωστε τόσο χαριτωμένη και τόσο θελακή! Κι' όταν βρεθεί από λίγες ώρες εγκατεστημένο σπίτι της Ούρσελ, είχε σχηματίσει πιά την πεποίθηση, πως ή επίσκεψή του εκείνη θα μόνό έδικαίωσε, με ύπερέβη και κατά πολύ τις προσδοκίες του. Η Ούρσελ πάλι μέσα στην ήδονική της κούραση είχε να συλλογήται τον άλλον με τα γυαλιά, που πέρασε μαζί του ένα απόγευμα χωρίς να τον ξέρει και που έμοιαζε τόσο τόσο πολύ με τον Πέτερο Βάλλενστετ. Ωστόσο ή σκέψη αυτή δεν μπορούσε να εξαλειφεί ούτε την άλλη, την σχεδόν μεγαλύτερη εύχαρίστηση που αισθανόταν, επειδή είχε ενδιηθεί, καθώς της άξιζε, την Νταίζι, την πιο έπιστήθια φίλη της:

—Ότε έτσι λοιπόν, καλή μου Νταίζι! μου θυμούσε ή Ούρσελ μ' ένα θαυμαστικό χαμόγελο στα χείλη. Ξέρεις καλά τα γούστα του άνδρός σου και γι' αυτό δεν το πίστευες πως ήταν δυνατόν να σ' άπατήσει μαζί μου; Ξ; Ο άνδρας σου προτιμά γυναίκες με ταμπεραμέντο, κοιμίες κι' εξιτικές! Ποιά όμως λές πως είναι εξιτικότερη από της δυο μας;

ΛΟΡΕΝΤΣ ΑΜΜΕΡ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ

“ΕΒΔΟΜΑΣ”

Η “ΕΒΔΟΜΑΣ”, από το επόμενο φύλλο της, αριθμός 265, εισερχομένη εις το ΕΚΤΟΝ έτος της εκδόσεώς της, θα σάς παρουσιάσθῃ τελείως ΝΕΑ εις εμφάνισιν, εις ύλην, εις εικόνας.

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ συναρπαστικῶν ἀναγνωσμάτων της:

ΣΠΙΝΑΛΟΓΚΑ,

“ΙΛΙΓΓΟΣ,”

“ΘΕΟΦΑΝΩ,”

ΜΕΣΑ ΣΤΗΣ - 36 - ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ

ΘΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΗ:

Α. ΚΟΥΚΟΥΛΑ: ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Μίαν ένδιαφέρουσα σειρά φιλολογικῶν άρθρων με τὰ όποία θά γνωρίσετε τούς

άριστείς της ξένης διανοήσεως. Σας δίδομε εδώ μερικά όνόματα: Χάουπμαν,

Ταγνός, Γκόρνυ, Ντ' Ανούντσιο, Μπέρναρ Σω, Βαλέρυ κ. ά.

ΜΙΑ ΠΙΚΑΝΤΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΙ' ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ—ΞΕΝΕΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ—ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ—ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ “ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,”—ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ—ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ—ΔΙΑΛΟΓΟΥΣ—ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΠ' ΟΛΑ.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΥΘΥΜΗ ΣΕΛΙΔΑ

ΚΙ' ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Κάστανα Γκλασέ.

Είναι η εποχή που τα κάστανα άφθονούν και είναι φτηνά. Γι' αυτό στη σημερινή συνταγή μου θα σας αναφέρω πώς γίνονται τα κάστανα γκλασέ.

Τα υλικά που θα χρειαστούμε είναι έν αναλογία μεταξύ των τών εξής:

Κάστανα
Λεμόνι
Πάγος.

Παίρνουμε τὰ κάστανα, που φροντίζουμε να είναι καλώς ποιότητας, και αφού τους αφαιρέσουμε την φλούδα τους, τὰ βάζουμε στη φωτιά να ψηθούν, λίγο και θάλασε και την εσωτερική φλούδα τους. Κατόπιν τὰ κοπανάμε ώστε να γίνουν πούδες και τὰ μουςκούμε με λίγο ζουμί λεμονιού. Βάζουμε την σχηματισθείσα μαρμελάδα μέσα σε μία σουπέρα και την παγώνουμε. Όταν παγώσει καλά τότε γεμίζουμε μ' αυτήν μικρά καλούπια σε σχήμα καστανών και τὰ τοποθετούμε επάνω σε τρυπητή λαμαρίνα με την οποία σκεπάζουμε ένα δοχείο περιέχον πάγο και την αφήνουμε εκεί με τὰ καλούπια αποπάνω, έως ότου τὰ στερεώσουμε.

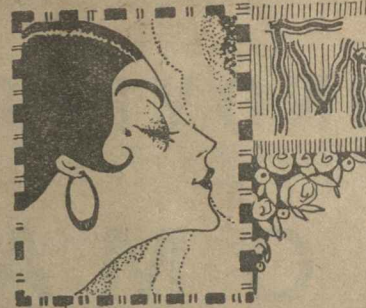
ΑΝΤ. ΑΚΖΙΩΤΗΣ

ΤΥΠΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Η προσκλήσεις

Σε μία πολύ γνωστή κυρία της Αθηναϊκής κοινωνίας συνέβη να προσκαλέσει μία κυρία να πάει στο σπίτι της και η κυρία να μη δεχθεί την πρόσκληση. Η άρνηση αυτή είχε για άρνηση τον απλούστατο λόγο, ότι η προσκαλούμενη κυρία, που ήξερε πολύ καλά τους τρόπους της εθιμοτυπίας, δεν έννοωσε να πάει στο σπίτι της κυρίας που την είχε προσκαλέσει, αφού η κυρία αυτή δεν της έκανε προηγουμένως μίαν επίσκεψη που θα έσημαι πώς επιθυμούσε να συνάψει σχέσεις μαζί της. Όσο και αν απλοποιήθηκαν τὰ πράγματα, οι άνθρωποι που είναι καλογεννημένοι δεν ξεχνούν ποτέ ούτε παραλείπουν να φέρουνται όπως πρέπει. Αν τύχη λοιπόν και γνωριστήτε με μία κυρία σ' ένα φιλικό σαλόνι, όσες φορές και αν την συναντήσετε, μη διανοήθηκε ποτέ να την καλέσετε σπίτι σας αν δεν της κάμετε πρώτα μία τυπική επίσκεψη, γιατί αν ξερά το πρωτόκολλο ασφαλείας δεν θα έλθι. Αυτός ο κανών έχει μία μόνο εξαίρεση. Αν πρόκειται μόνο περί σεβασμίας δεσποίνης που δεν δέχεται εύκολα από το σπίτι της. Η σεβάσιμη κυρία θα πάσει την πένη και θα γράψει ένα ευγενικό γραμματάκι, με το οποίο θα καλή την νεώτερη κυρία να περάσει το απόγευμα σπίτι της γαστρώντας καλίστα και με διακιολογία: «Με συγχωρείτε που δεν μπορώ να δω να σας επισκεφθώ» ή κάτι άλλο.

Μόνον η ηλικία δικαιολογεί μία παράλειψη του τύπου που αναφέραμε.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Η νέα συμφορά που έπληξε την Ελλάδα με τους καταστροφικούς σεισμούς της Χαλκιδικής απέδειξε μία ακόμη φορά ότι η φιλανθρωπία είναι πολύ εξελιγμένη στον πόνο μας. Έκτός από τους εράνουσ που τόσο αυθορμητα οργανώθηκαν, εκτός από την αυτοθυσία των διαφόρων κυριών της αριστοκρατίας μας που με κίνδυνο της ζωής τους έσπευσαν εις την σεισμόπληκτον περιοχή να προσφέρουν ρούχα, φάρμακα, τρόφιμα, η κυρία Μαζίμου είχε την ωραία πρωτοβουλία να δώσει εις ποσόν τον έρανον τον γνωστόν εις όλην την Εθρσπλην υπό τον τίτλο μπουλν-ντε-νέζ (χιονόσφαιρα).

Αυτή η ονομασία θέλει να πη ότι έπως μία χιονόσφαιρα που την κυλάμε παίρνει διαρκώς καινούργιο γίονι, κι' αυξάνει εις όγκον, έτσι και ο πυρήν του εράνου που αρχίζει με 8 μόνο κυρίες μπορεί να αυξηθεί σε σημείον ώστε να περιλάβει χιλιάδες από μόν τα όποια θα εργασθούν έτσι γι' τον έρανο.

Θα σας εξηγήσω με λίγο τον μηχανισμόν γι' να υποθέσουν και αι έπαρχίαι να οργανώσουν ένα παρόμοιον έρανον γι' τους σεισμοπαθείς.

Η κυρία Μαζίμου λοιπόν προσκάλεσε όκτω κυρίες, από της οποίες εξήγησε να προσφέρει η κάθε μία 50 δραχμές. Η κάθε μία απ' αυτές της κυρίες υποχρεώθηκε συγγράμμεν να δώ 7 άλλες κυρίες και να εισπράξει από την κάθε μία 50 δραχ. η κάθε μία πάλι από της 7 κυρίες θα έκανε το ίδιο σε 6 άλλες κυρίες, ή 6 σε άλλες 5, ή 5 σε άλλες 4, ή 4 σε άλλες 3, ή τρεις σε άλλες 2 και ή 2 σε μία άλλη. Με αυτόν τον τρόπο μπορούν να τεθούν εις κίνησιν πλέον των 100.000 προσώπων! Αν κάμουμε δε έναν υπολογισμό, θα ιδούμε ότι μαζεύεται το ποσόν των πενήνταις εκατομμυρίων δραχμών, και αυτό με μία μικρή φασολογία 50 μόνον δραχμών στο κάθε άτομο! Κάθε κυρία που θα εισπράξει τὰ πενήντα δραχμάτα θα τὰ παραδίδη στην κυρία Μαζίμου με τὰ δνόματα και της διευθύνσεις αυτών που τὰ δώσαν και η κυρία Μαζίμου θα δίδη στις εφημερίδες προς δημοσίευσιν τον κατάλογον των ονομάτων που λαμβάνουν μέρος εις τον ωραϊόν αυτόν έρανον.

Όλη η προσοχή αυτών που θα εργασθούν γι' αυτόν τον έρανον πρέπει να είναι εστραμμένη εις τὸ εξής: ότι πρέπει να ζητούν το 50δραχμον από άτομα, τὰ όποια θα συνεχίσουν τὸ έργον και όχι τὰ δώσουν της 50 δραχμής γι' να ξεφορτωθούν και δεν θα φροντίσουν να εισπράξουν και αυτοί και να στείλουν στην κυρία Μαζίμου, όποιον δεν πρέπει να σπάσει κανένας κόικος. Τὸ παράδειγμα της κυρίας Μαζίμου δς μιμηθούν και άλλες κυρίες στις επαρχίες γι' να στεγασθούν οι σεισμοπαθείς πρην αρχίση ο χειμώνας.

Η ΜΟΔΑ

Όπως κάνω κάθε σαιζόν, επεσκέφθηκα κι' έφετος την συναυλή συνεργατίδα της

«Εβδομάδος» δ-α Μαζιμόρου γι' να την παρακαλέσω να μου πη της έντυπώσεως που απέκομισε από τὸ τελευταίον της ταξίδι στο Παρίσι σχετικά με τὰ καπέλλα που θα φορεθούν τον χειμώνα. Κι' η καλή ελληνας είχε την καλωσύνη να μου πη τὰ εξής:

—Τὰ φρεσινά καπέλλα είναι πολύ επηρεασμένα από τὰ μπερζέ. Παρουσιάζουν μπόρ έντελώς αντίθετα από τὸ καλαμorio, δηλαδή αντί να κατεβαίνουν στὰ πλάγια και να σφρώνονται μπροστά, κατεβαίνουν πολύ μπρος και πίσω και η λεπτομερεια αυτή μας κάνει να βλέπουμε κλοσάτα που δεν έχουν καμμία απόλυτη στέγη ή όσα έχουν φορεθή ως τώρα.

Οί τεπέδες εμφανίζονται γενικώς ταύροι και γαμηλωτέροι.

Τὰ υλικά που θα χρησιμοποιηθούν είναι

Αριστέα: «Ενα χειμωνιάτικο καπέλλο, με τοποθετημένο το γαμήριο στο εμπροσθεν μέρος, που θα φορεθή πολύ έφτετος. Δεξιά: «Ενα κομψότατο κλοσάκι του όικου Αλφονσίνο».

Φέτος γι' τα άπογεύματα και γι' καπέλλα πιο άμυγλι, βελούδο πολύ εργατικό. Τὰ άμυγλι καπέλλακα περισσότεροται γρω από μπερζέ, τουρμπάν και τόκες, ή βελούδο είναι εργασιμένο σε τέτοιον τρόπο που πολλές φορές φαίνεται σαν δέμα. Πι γαρνιρίσματα τοποθετούνται όλα μπροστά ή είναι ως επί το πλείστον φινιρί ή κάρδες. Με τὰ μικρά καπέλλακα κλαμνίτη το μισό βελάκι που φοριέται κάτω από τὸ καπέλλο και κολακεύει πολύ.

Οί τεπέδες των άμυγλι καπέλλων είναι επίσης πολύ εργασιμένο. Όσον άρρω τὰ γράμματα που θα φορεθούν πολύ, είναι ή γκρι-άρζαν, τὸ μωβ-βιολίν, τὸ μπλε, λιγότερο τὸ μαρόν και σε μεγάλο βαθμό τὸ μαύρο. Αλλά τὸ γρώμα που ελανεύεται ή διάφοροι όικοι της Μόδας είναι το γκρι-άρζαν που εναρμονίζεται άραιάτα με με μαύρη τουαλέτα ή με ένα πλαίσιο μαύρο με γούνινο γκρι γιακά.

Και ένα καπέλλο που φαίνεται πως πολύ θα φορεθή είναι αυτό που συνδυάζει τοια συγγράμμεν πράγματα: πίκινο, μπερζέ και κλοσάκι. Είναι ένα περίεργο και ιδιόρρυθμο σχηματάκι που άν τὸ ιδήτε από πτω φαίνεται σαν πίκινο γι'ατι καλά τὸ κεφάλι χωρίς διόλου υπό, άν τὸ δτε από τὸ πλάι φαίνεται σαν μπερζέ και από μπρος φαίνεται κλός.

Εν γένει τὰ καπέλλακα του χειμώνα είναι χειτωμένα και μικρά-μικρά γι' να κάνουν τὴ σιλουέτα νὰ φαίνεται άχόνη και λεπτή. Τοποθετούνται δε πάντα σε τέτοια, ώστε να άφίνουν ελεύθερο τὸ μέτωπο από τὴ μία πλευρά. Έκτός από τους ούγκους και της κοκάρδες θα δοῦμε επίσης άπειρα κανορίσματα από περζά, μοτίφ άσπ και διάφορα άλλα κοσμήματα.

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Η όμορφιά είναι κάτι που είναι έπιβεβλημένο στο άδύνατο φύλο και αυτό ίσως

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Είναι η άμνη πραγματική αίτια της άνισό-τητας που παρατηρείται μεταξύ των δύο φύλων. Η διατήρησις της όμορφιάς είναι κάτι που μπορούμε να τὸ επιτύχουμε, μόνον αν τηρούμε τους δρους της υγιεινής γι' αυτό λίμα και τινίξουμε πάντα πως ή όμορφιά είναι ή πρόωτος συντελεστής της άρεσκείας. Η υγεία είν' εκείνη που από τὰ πάντα γόνιμα δώρη στο παιδί ζωηρά όμορφα, καλοσυναιμένο σώμα, κομψές κινήσεις, γερά δόντια κτλ. Φυσικά ύπόκειτον εις μερικά κληρονομικά, με πλην εξαίχισμα εξαιρέσεων ή τήρησις των δρων της υγιεινής μπορεί να σείρη τὰ καλλίτερα ά-νθρώπινα και να διορθώση ένίοτες και σπείδματα και να ελαττώσει. Π. γ. Αν ένα παιδί πνέει, θα συνήθει κάμνοντας γυμναστική, ή αν άκούει, άν έχη στραβά πόδια υπο-πνέει ή διορθώση (μολονότι άν τηρηθούν οι δροι της υγιεινής από την βερική ήλι-α ήν ύπαρχει λόγος να άποκτήση στα-βή πόδια) και όττω καθ' εξής. Άλλωστε ή άσχημη έχει τόσο πολύ προσδεύσει: ό-τω και άλσθησοι διορθώνονται, και χα-νικά και άλλες κληρονομικές άσθένειες θε-ραπεύονται. Με τὰ λέει άνθρωπος καθ' ή-της δεν είναι δυνατόν να είναι άσχη-μο.

Η όμορφιά όμως γι' την γυναίκα δεν είναι κάτι που μπορούμε να τὸ καθορίσουμε έφθετα, γι'ατι ποικίλλει πολύ άναλόγως των διαφόρων φυλών.

Πά τὸ δική μας φυλή ή όμορφιά της γυναικας συνίσταται σε λεία και δροσερή επι-δερμίδα, σε σάρκα στερεά και συγγράμμεν ά-πλή, σε μέτριες διαστάσεις, σε τρυφεράς καμνίες, σε ζωηρό βλέμμα και σε νεανι-κή έκφραση προσώπου, γι'ατι όλα αυτά είν' ένδειξις καλής υγείας.

Όσα αν θέλετε και τον ιδανικόν τύπον της όμορφιάς της φυλής μας γι' να κατα-λάττε πως είναι δυσκολοεύετος, ιδού τί πρέπει να συνηθίζονται: Μνήτη ελληνική, τσάν άγνική, γρώμα επιδερμίδος διενέ-μει δόντια άθιστικά, μάτια ισπανική, τρυφερά ιταλικά, μούστα ολαμανδικά, πό-δια κινέζικα, άνάστημα Καραντινός και κομ-μύνη Παριζιάνος.

Σο ποσους ή σς πους κι' άλλα γι' τὸ καπέλλο αυτό που τόσο ενδιαφέρει και πρέπει να άπαγολή όλες μας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Πρέπει να περιποδιάστε και να προσέ-ψατε τὰ μάτια σας, γι'ατι είναι πολύ εδπα-λίσθημα και ειδικά, ύποκειτον να εδση-μύν ή και να ελαφρούν. Προφυλακτικά τὸν ματιών είναι να μη τὰ κοροζώμε πο-λύ, να μη εργαζάστε τὰ βράδια με φως που δεν είναι πολύ καλό, να υη σπορῦμε πολύ μακρο γυαλιά και να άποσεύγουμε τὸ βλέμμα στο κρεβάτι. Έκτός άπ' αυτά έ-λα πρέπει να πσεύδουμε να συμβουλευόμα-στε οφθαλμολόγον άν δοῦμε τὸ παλαικό, ήτοι και ένα άσχημον πρόσωπο άν παρα-νάλει πορεί να έχη κακά άποτελέσμα-τα. Να άποσεύγουμε να εχθότους τὰ μάτια σε πλετο φως βύσση από σκοτάδι ή από άντίποτες, να υη διαβάζουμε ποτέ με-τά από τὸν ή ή σε άυτοκίνητο, γι'ατι αυτό κομίζει την όραση, και άν άισθανόμαστε τὸ παλαικό ελάττωμα στην όραση μας να ή σπορῦμε τὸν μάτι μας γυαλιά άν δεν συμβουλευόμαστε οφθαλμολόγον.

Αν πάψει να σκροπίζεσστε ποτέ με καμμία που πορεύεσστε γι' τὴ μήτη, άλ-λὰ να έγουμε γωριστὸ έγη μηχανήλα γι' τὴ μήτη.

Τὸ βελόν ποσοῦ κομηθοῦσε δε παλο-νως λίγο δοσιμένο νερό και δε βάζουμε λίγες κομψέςες ζεστές στὰ μάτια κορ-αυές κλειστὰ τὸ βέσφαρα. Εσκουράζον-τα θανάσιμα τὰ μάτια.

Εν γένει πρέπει να προσέγουμε πολύ τὰ μάτια μας και άν έγουμε καλή όραση να τινίξουμε γι' τὴ διατήρησή της.

Χορτόσουπα, κοτόπουλο με ντομάτα.— Την γορτόσουπα πρέπει πο-λύ να την επιδιώκουμε τὸ καλοκαίρι, διότι πρώτον τὰ γόστα άφελούν και δεύτερον με τὴ σούπα άποσεύγουμε να πίνουμε πολύ νε-ρό που δάπτει διότι μας κάνει να ζε-σταινόμαθα περισσότερο και με φουσκώνει. Γίνεται με ζτι γόστα θέλουμε: Πατάτες, σέ-λινα, καρότα, φαλολάκια, τὰ όποια κόβουμε μικρά-μικρά, τὰ καθορδίζουμε ελαφρά και ύστερα όίγουμε νερό και ντομάτα και άφί-νουμε να βράση άλατίζοντας.

Τὰ κοτόπουλα είναι επίσης ωραία και ελαφρά φαγητό γι' αυτή την εποχή. Τὰ κοκινίζουμε με λίγο δούτυρο γι' να πά-ρουν ένα ελγνθ γώμα. Άκολούθως τὰ σβό-νουμε με λίγο κοσά και ντομάτα με νερό, ποστέουμε άλντι, ππέει και άφίνουμε να βράσουν σε σιγαλή φωτιά καμιά ώρα.

Αφού βράσουν, τὰ βγάζουμε να μη λυθ-σουν και άφίνουμε την σάλτσα να πυκνώση λίγο.

Τὰ σεβόουμε με πατάτες τηγανητές, που-ρέ πατάτες ή κάπιο γοστακό της άρε-σκείας μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ. Κ. Πειραιά.— Η πόδρα ουζιού γίνε-ται μόνο σε λευκό γώμα, και άσυναιτίζε-ται άν σπάζετε μέσα λίγη υωωδιά. Τὸ γα-νωήλι βοηθεί στη διατήρησή του έλγνθ γώματος. Θα τὸ δοάτε, θα τὸ σποώνετε και με τὸ νερό αυτό θα περνάτε τὰ καλλιά σας μετὰ τὸ λούσιμο.

Μα-τωμένο Ηλιοθασίλευμα.— Τί συμβουλή πομνάνετε από μένα: Έγγοπα την πείρα της ζωής ποστέοτε από σς, σς λέω πως θα τον ξεγάσετε και πρέπει να τον ξεγάσετε, άσο ό δόμοι σας γο-ορῶν τόσο. Σε λίγους άντες θα νελάτε και υονη σας με τὴ σημαίνον άπελπίσας σας.

Χ. Β. Ηράκλειον.— Έάν ένετε κάποι-πολίνο ποστέτε σωικά να έλθετε στην Αθήνα και να δοχάσετε να ποίξετε πς κινηματογόφο. Άλλά έσο γι' να γίνεσσι άσχημα τὸ ποῦμα δεν είναι τόσο εύκολο όσο νομίζετε. Οί άδόμε της έθνης έ-γουν γνώσεις και άδωση που ό-τε τὰ στανάμαστε καν έσσι, οι δε κίνηματα τοῦε όποιος άνασέετε είναι άνατόμας και ποῦμα, γι'ατι όποι και όπες υονη την τιμή να υοῦ ευπιστεύονται, και τὸ κά-νουν γι'ατι έέρουν πως πορῶν να διαπεί-νουν στην έγυθδία υοῦ.

Σχάδαν Βασίλειαν.— Αφού έ-νετε τὸ έσο σπάνιο ποσόν να ένετε άρτί-δένια, υη γοσιπομνίετε τίποτε άλλο, ήτοι λίγη ροδνεσο με υονικές στανόνες έαμ-ματ-βενζόλε. Σε 100 γαμνιότα ροδνε-υο 30 στανόνες βενζόλε. Τὸ ανακατεύετε και τὸ περνάτε από ένα πινέλο λινό.

Ελ. Αθηνά.— Δοκίμοι.— Τὸ στανάμα από κάψιμο δυσπνώς μένον. Έστέτοι-άσο ποίκεται να έλθετε στην Αθήνα ή ποστέτε σ' έγη δευκατόλκον. Όσο γι' ποστέτε, ύπομνόμεν δεν ές στανάμα κα-νέν κομωστέον, γι'ατι έγουν στανάμα κα-λά άστέεσσε τελευταίως.

ΣΕΜΕΡΑΛΔΑ

Καθ' όλην την χειμερινήν άκρόν ή Χ. Σουλτάνα Λιδάδα ές έγη έν ές κατάρτι-τες όδδς Πετρούχα ήν διακοή έκθεσιν μον-τέλον γυναικείων πλιν των έν Παισιόσι «αναλυτέον Όκων υίδας Alphonse, Re-both, Guy, Lemmonier, Charlotte et Valois κτλ. Αί τιμαί πολύ λογιχαί.

Καθ' όλην την χειμερινήν άκρόν ή Χ. Σουλτάνα Λιδάδα ές έγη έν ές κατάρτι-τες όδδς Πετρούχα ήν διακοή έκθεσιν μον-τέλον γυναικείων πλιν των έν Παισιόσι «αναλυτέον Όκων υίδας Alphonse, Re-both, Guy, Lemmonier, Charlotte et Valois κτλ. Αί τιμαί πολύ λογιχαί.

Καινούργια Βιβλία

Αχμέτ Χασίμ (Ποήματα)

Μετ. ΒΑΣΙΛΗ ΚΑΣΑΠΑΚΗ

Απ' την Πόλη πολύ σπάνια μας έχονται φιλολογικά βιβλία, άν και ή έκεί σιοπηλή φι-λολογική κινήσις της, ειδικά από όρισμένους νέους λογοτέχνες και ποιητές, δεν είναι λίγο ύπολογιστή. Γι' αυτό και τὸ βιβλίο των του-ρκικών μεταφράσεων του κ. Β. Κασαπάκη τὸ δεχτήκαμε με δικαιολογημένη περιέργεια.

Ο κ. Κασαπάκης σ' έναν κομψό τόμο, μας γνωρίζει έναν δότρελα άγνωμένον—έδὸ τοῦλόγιστον—ως σήμερ. Τοῦτο συμβολιστὴ ποιητὴ, τον Αχμέτ Χασίμ.

Η μεταφράσεις του Κασαπάκη είναι έξαι-ρετικά έπιτυχημένες στην άπόδοση. Ο μετα-φραστής φρόντισε, μεταφράζοντας τὰ ποιή-ματα του Χασίμ κατά τὸ δυνατό πιστά, να τη-ρήση τον ρυθμό και την μουσικότητα του προ-τοτύπου των.

Έτσι, καθόρθως να μας παρουσιάση στί-χους που διατηρούν παρ' όλη την σχολαστικὴ πιστή μεταφράσή τους, όλο τὸ χρώμα και την άσυνία των στίγων του ποστέτυπου. Η με-ταφραστική αὐτή δούλειά του κ. Κασαπάκη, που άνασπώνει μίαν άγνωστή πτυχὴ του πέ-πλου της άγνωμένης γι' την ελληνική δια-νόηση τουρκικής λογοτεχνίας, θα σταθή ή ναυσιβόλος με έτυγής άρροή να σπασή ή έλληνικός πνευματικός κόσμος ποῦς την λο-γοτεχνία ένδς όμόρου φιλικού κώτους και να ένδιαφερόη να μελετήση μουκς ποῦς ένδια-φερόντες τάσεις και δημιουργίες της.

Ντ. Ν. -

Ο γεροστάτος θάσος της Κώας γαστέρε παιζει στην Αλάμπος τον Τσα-λαμπενίνο, έυθεώση του κ. Αν. Βόττη. Στο καινούργιο θέατρο του Μαξέδου —το παλιό «Παρισιάνους» καίεται με πε-γάλη έπιγία ή νέα όπερέτα του φλιν συνιστάται με κ. Χ. Χαραυόλου «Μοδι-στρούλες της Αθήνας».

Ο έκδοτικός όικος Βασιλείου άρχει την έκδοσή μας νέας σειρές έκλεκτων μυθιστο-ρημάτων και διηγημάτων σε κομψές δεμ-νους τύπους με τον γενικό τίτλο «Ρωμανική Βιβλιοθήκη».

Στην σειράν αυτή έξεδόθησαν ήδη τὸν γι'ατι Μοισάκη «Όταν ή έρως άνήκει» Ντο-στονισμένη «Φτανοκόσμος», Α. Φράνς «Πά-νο στην άσση πέτρα και τὰ διηγήματα του κ. Ντ. Νίτσα «Παλιές Αγάτες».

Από τον ίδιον έκδοτικό όικο του κ. Βα-σιλείου άρχει ή έκπώσις του ρωμανίζου του κ. Νίτσα «Κυρία μου...» θα κληρονομή-δε έπὸς του Δεσπότηλου.

Απὸ τὸ Μιλάνο ή έκλεκτή και άτέλητος άσματος δὸς Νέλλυ Πλουτή, ά-ποερατάσσε τὰς σπουδές της.

Η δὸς Πλουτή, ά γνωστή έντεμ-πορταίσις των ποστέτων Απρίλιο στα Μιλάνο, στο θέατρο «Έβερνι» με την Καθόλαρα Ρωμανία.

Θα άρρασιθ ήδ εις τὰς 16 Νοεμ-βόλιον εις τὸ θέατρον «Κεγαρόν» με τὸ ποῦ-το ρεατὴλ του τραγουδιού της.

Έξεδόθη και κληρονομή με τὸν τίτλο «Ένα Μέτρο», κομψότατος τόμος με έμετες μεταφράσεις των Κάιν, Βαλεό, Βάσους, αλτεκμνίτες άπ' τους κ. Αδων Φανά-ξην, Μην. Χαννοῦρη και Σ. Μαρκεζίνην.

Των μεταφράσεων έκδοτον ποιητὴ πο-στέτων κομψά ποσολογικά σπείδματα των κ. κ. Όρε, Καραβία, Απ. Μαγγανόη και Μην. Χαννοῦρη.

00000000000000

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΡΑΝ

00000000000000

Ο Μπάριμπα Ντίκ ήταν ο πιο συνηθισμένος τύπος του υπογείου σταθμού του «Αϊ-κα-τι» στους είκοσιόσις δρόμους, στην ανατολική πλευρά της Νέας Υόρκης. Κοιτούσε πάντα μερικά πακέτσια με σχολιάκια και ασερικά μολύβια στα χέρια του με την πρόφαση πως ήθελε να τα πουλήσει, μα πράγματι δεν έπουλούσε τίποτε. Οι διαστικοί επιβάτες του υπογείου σιδηροδρόμου, που περνούσαν από μπροστά του, αν δεν τον διασπασμούσαν μέσα στα δόντια τους, γιατί στεκόταν, με το κυστό κορμί και τα παλάδια ξεστισμένα ούρα και τους έκλεινε το δρόμο, του πετούσαν ένα «άλλο Μπάριμπα-Ντίκ» και ασερικά σέντσια, τα οποία εκείνος άσπαζε λαχταριστά και λαίμαργα, σαν νάταν διαμάντια...

Πολλοί μάλιστα ονείρευται πως εδούσαν κάποιο περίεργο ενδιαφέρον στο παραθαλάσσιο εκείνο γεροντάκι και, θγαλίζοντας από το τραίνο, έκρατοσαν τα σέντσια για τον Μπάριμπα-Ντίκ στα γόδια και είχαν πάντα έτοιμο και κάποιο άθωο πείραγμα στα γείδια τους. Εκείνος τους έλεγε «συνοδομητή» του αυτούς τους επιβάτες και τους επερίμενε μ' ένα ιδιαίτερο μελοτάλαγο γαμύγελο...

Ο Μπάριμπα-Ντίκ δεν εξακολούθησε παρά μόνο άγρια της θορύβους ώρες από το σταθμό. Το μεσημέρι έβγαζε ένα σάντουιτς και το βράδυ εξαιρετικώς έβγαζε ένα και έναν καφέ με ένα «πάπ» στην «κάντζα» του σταθμού. Μ' έλ' αυτά ο Μπάριμπα-Ντίκ ονείρευται ευχρηστικώς. Ο κόσμος γι' αυτόν περιόριζόταν στα σύνορα του σταθμού και δεν έβλεπε τον δούλο παρά μόνο το πρωί—τα χαράματα—και την νύκτα. Και τότε διαστικά έβγαζε από το σταθμό για να περπατήσει ως την άλλη γωνία που ήταν το σπίτι του. Εκραβόταν σ' ένα δωμάτιο στο βάθος του διαδρόμου του κάτω πατώματος μιας πολυκατοικίας. Υποτίθεται πως ο Μπάριμπα-Ντίκ έδουθε τον «τζάντι» του σπιτιού στην υπηρεσία του και γι' αυτό δεν έβλεπε κανείς. Η άλλη είσοδος είναι πως ο Μπάριμπα-Ντίκ δεν έδουθε ποτέ στο σπίτι. Και εν τούτοις, είναι έπισης άλλη μια, πως έπαινε από τους ενοίκους περισσότερα πουρμπουά από τον «τζάντι» τον ίδιο.

Ο Μπάριμπα-Ντίκ, με δύο λόγια, ήταν το ανεπιμέλτο γεροντάκι της συνοικίας. Πέρα από την γωνία του σταθμού είχε πολλά γόδια, γόδια να βγεί ο Μπάριμπα-Ντίκ. Γι' αυτά και την απεραντή έκταση της Νέας Υόρκης, που ήταν πέρα από της γωνίες του, την ονόμαζε... εξωτικό!

Ο Μπάριμπα-Ντίκ έδουθε ολονόμιον, ή μάλλον ότι ολονόμιον ονομάζονταν. Είχε έναν πιστό σκύλο, τον Γκραν, που δεν τον άφηνε ποτέ από το σπίτι. Ο Γκραν, που δεν τον άφηνε ποτέ από το σπίτι, είχε έναν πιστό σκύλο, τον Γκραν, που δεν τον άφηνε ποτέ από το σπίτι. Ο Γκραν, που δεν τον άφηνε ποτέ από το σπίτι, είχε έναν πιστό σκύλο, τον Γκραν, που δεν τον άφηνε ποτέ από το σπίτι.

Τόσο τριανόταν οι δρόμοι, που είχε πάσει και ο Γκραν το βρος και σιεδόν το περπατούσε του Μπάριμπα-Ντίκ. Όπως δε έπηναιναν, μαζι' πλάι-πλάι και σιωπηλοί, ένδοξοι κανείς πως ήταν δύο χουρσάμενοι από την ζωή παλαιοί φίλοι, που ζήτησαν έναν ύστερο απ' τη πλκλή βισπλή της ημερας κι' έλεγον τα βήματα τους σιγά-σιγά, τόσο σιγά ώστε να μην ακούει ο ένας τον άλλο.

Ένα βράδυ ο Μπάριμπα-Ντίκ άρρησε

νάρθη στο σπίτι. Ο «τζάντι» παραξενεύτηκε κι' εκάθησε έξω στο πεζούλι και τον περίμενε. Όταν ήλθε ο Μπάριμπα-Ντίκ ήταν πιο εύθυμος από κάθε άλλη φορά. Όταν μιλούσε μάλιστα, μπορούσε κανείς να αισθανθή, αν ήταν κοντά, τη μυρωδιά του κονιάκ. Έτσι για πρώτη φορά στη ζωή του, ο Μπάριμπα-Ντίκ είχε πιά...

Ο Γκραν φαινόταν εξαιρετικά ανήσυχο για την απροσδόκητη αυτή αλλαγή των συνθηκών του παλαιοί φίλου και μάλιστα φαινόταν σαν να τούκανε πικρά παραπονα γι' αυτό.

Ο Μπάριμπα-Ντίκ, ύστερα από μερικές κουδέντες, περισσότερες από τις συνηθισμένες, με τον «τζάντι», έπληξε στο δωμάτιό του και ο Γκραν εξαπλώθηκε, κατά τη συνήθειά του, έμπρος στην πόρτα. Ο «τζάντι»

Μετά λίγες στιγμές ο αστυνομικός αγκινητο είχε σταθή έξω από την πόρτα. Ο «τζάντι» έπιασε το κουμπί, που άνοιγε την εξώπορτα. Από πολίμενες ώρες έβλεπαν πλανάς τα σκαλίκια που οδηγούσαν στην εξώπορτα και με προσοχή έβλεπαν το πρόσωπο, αφού πρώτα το έβλεπαν με μαντήλι. Έτσι άνοιξε η πόρτα κι' έβλεπτο

Τι συμβαίνει; έρώτησε ο ένας από τους πολίμενες τον «τζάντι». Εκείνος, ύψωνοντας τους ώμους, έβλεπε το σκύλο, που ήταν εξαπλωμένος κάτω από το αίμα του. Ένας «Ινσπέκτορ» που είχε υπή εν τμή μεταξύ, έρώτησε:

Τίνος είναι το σκύλι; Ένός γέρο που κάθεται κει μέσα; Απάντησε ο «τζάντι» δείχνοντας το δωμάτιο του Μπάριμπα-Ντίκ.

Ο «Ινσπέκτορ» έβλεπε μια γρήγορη υπή γύρω. Στην δεξιά πλευρά του διαδρόμου, καθώς και στην αριστερά, ήταν από πλάι πλάι, που οδηγούσαν κάθε μία σ' ένα διαμέρισμα. Στο βάθος ήταν η πόρτα, που οδηγούσε στο δωμάτιο του Μπάριμπα-Ντίκ.

Ο «Ινσπέκτορ» έπληξε την πόρτα του Μπάριμπα-Ντίκ, έστρεψε το πρόσωπο, αφού έβλεπε όλες της ποσολλές να μη καταστραφούν τα τελευταία ίγνη, που είχε μείνει επάνω σ' αυτό και κατόπιν άνοιξε διάπλατη την πόρτα με μια κλωστή, περτίνοντας άμέσως από το κατώφλι πει: τα μέσα το περιστρόφο του. Μα δεν ήταν κανείς μέσα στο δωμάτιο του Μπάριμπα-Ντίκ πού θ' αντιστεκόταν στον αστυνομικό...

Ο «Ινσπέκτορ», αφού με μια νύχτα ματιά έβλεπε από την πόρτα το δωμάτιο, έπληξε μέσα κι' επροχώρησε δεξιά, όπου ήταν το κατώφλι. Ο δυστυχισμένος Μπάριμπα-Ντίκ ήταν νεκρός, με το μισό κορμί κρεμασμένο έξω από τα πλάγια του κατωβατιού και με φανερό γύρο στο λαιμό του τή γίνη του στραγγαλισμού.

Έβλεπτο σκωπώς τον Μπάριμπα-Ντίκ! Και άμέσως τέσσερα ερωτήματα ανετίσαν μέσα στο μυαλό του αστυνομικού: «Πώς τον εκότωσαν; Γιατί; Ποιος; Πότε;»

«Λογιστε γι' αναζητά μεθοδικότητα τις απαντήσεις σ' ένα-ένα από τα ερωτήματα αυτά.

Αφού έδωσε ιδηγίες στους άλλους πολίμενες και στους ντεστέκτες, που είχαν έβει εκεί, για την προσεκτική εξέταση του διαδρόμου, των παραθύρων, της πόρτας, του υπογείου και κάθε άλλου μέσου που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ο δολοφόνος να ν' υπή στο σπίτι και να βγεί, έδωκε πει διάδρομο, όπου είχαν βγεί και οι ένοχοι πτες πόρτες τους για να πληροφορηθούν, έβγαζε. Ο «Ινσπέκτορ» έπληξε επάνω από τον Γκραν και είχε δυνατά, ώστε γ' ακούσων έλοι.

Αυτό το σκύλι έβλεπε. Πότε π' απ' έδω, Άμέσως δύο πολίμενες μετέβαινε

Μετά μια ώρα ο «Ινσπέκτορ» και οι βοηθοί του με τον παλιό «τζάντι» του σπιτιού διασπασσαν κομμάτι στο αντίκρουσ απόσπαινε από κείνο που έκρατοσε ο Πάτωρ. Μέσα στο δωμάτιο, όπου είχε βρεθή νεκρός

πόντο. Τα μάτια του «τζάντι» έπιασαν επάνω στην πόρτα του Μπάριμπα-Ντίκ. Υποτίθεται πως κάτι είχε συμβή μέσα στο δωμάτιο του γέρο. Κάτι τρούσε έσο. Δεν έπηνε λόγος αλλοιούτικα να γυρνή ο Γκραν. Άλλα πάλι, γιατί; Ποιος θάβηλε να δλάξη τον Μπάριμπα-Ντίκ;

Η σκέψις αυτές επέρασαν σαν άστραπή από το μυαλό του «τζάντι». Και έπιασε επροχώρησε άδιστακτα με σκοπό γι' ένοήξ την πόρτα του Μπάριμπα-Ντίκ. Μι έκείνη την στιγμή ακούστηκε η πύλη του αστυνομικού αυτοκινήτου και ο «τζάντι» εκρατήθηκε. Άς άνοιξουν οι αστυνομικοί καλλίτερα, εκραθήκε.

Μετά λίγες στιγμές ο αστυνομικός αγκινητο είχε σταθή έξω από την πόρτα. Ο «τζάντι» έπιασε το κουμπί, που άνοιγε την εξώπορτα. Από πολίμενες ώρες έβλεπαν πλανάς τα σκαλίκια που οδηγούσαν στην εξώπορτα και με προσοχή έβλεπαν το πρόσωπο, αφού πρώτα το έβλεπαν με μαντήλι. Έτσι άνοιξε η πόρτα κι' έβλεπτο

Τι συμβαίνει; έρώτησε ο ένας από τους πολίμενες τον «τζάντι». Εκείνος, ύψωνοντας τους ώμους, έβλεπε το σκύλο, που ήταν εξαπλωμένος κάτω από το αίμα του. Ένας «Ινσπέκτορ» που είχε υπή εν τμή μεταξύ, έρώτησε:

Τίνος είναι το σκύλι; Ένός γέρο που κάθεται κει μέσα; Απάντησε ο «τζάντι» δείχνοντας το δωμάτιο του Μπάριμπα-Ντίκ.

Ο «Ινσπέκτορ» έβλεπε μια γρήγορη υπή γύρω. Στην δεξιά πλευρά του διαδρόμου, καθώς και στην αριστερά, ήταν από πλάι πλάι, που οδηγούσαν κάθε μία σ' ένα διαμέρισμα. Στο βάθος ήταν η πόρτα, που οδηγούσε στο δωμάτιο του Μπάριμπα-Ντίκ.

Ο «Ινσπέκτορ» έπληξε την πόρτα του Μπάριμπα-Ντίκ, έστρεψε το πρόσωπο, αφού έβλεπε όλες της ποσολλές να μη καταστραφούν τα τελευταία ίγνη, που είχε μείνει επάνω σ' αυτό και κατόπιν άνοιξε διάπλατη την πόρτα με μια κλωστή, περτίνοντας άμέσως από το κατώφλι πει: τα μέσα το περιστρόφο του. Μα δεν ήταν κανείς μέσα στο δωμάτιο του Μπάριμπα-Ντίκ πού θ' αντιστεκόταν στον αστυνομικό...

Ο «Ινσπέκτορ», αφού με μια νύχτα ματιά έβλεπε από την πόρτα το δωμάτιο, έπληξε μέσα κι' επροχώρησε δεξιά, όπου ήταν το κατώφλι. Ο δυστυχισμένος Μπάριμπα-Ντίκ ήταν νεκρός, με το μισό κορμί κρεμασμένο έξω από τα πλάγια του κατωβατιού και με φανερό γύρο στο λαιμό του τή γίνη του στραγγαλισμού.

Έβλεπτο σκωπώς τον Μπάριμπα-Ντίκ! Και άμέσως τέσσερα ερωτήματα ανετίσαν μέσα στο μυαλό του αστυνομικού: «Πώς τον εκότωσαν; Γιατί; Ποιος; Πότε;»

«Λογιστε γι' αναζητά μεθοδικότητα τις απαντήσεις σ' ένα-ένα από τα ερωτήματα αυτά.

Αφού έδωσε ιδηγίες στους άλλους πολίμενες και στους ντεστέκτες, που είχαν έβει εκεί, για την προσεκτική εξέταση του διαδρόμου, των παραθύρων, της πόρτας, του υπογείου και κάθε άλλου μέσου που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ο δολοφόνος να ν' υπή στο σπίτι και να βγεί, έδωκε πει διάδρομο, όπου είχαν βγεί και οι ένοχοι πτες πόρτες τους για να πληροφορηθούν, έβγαζε. Ο «Ινσπέκτορ» έπληξε επάνω από τον Γκραν και είχε δυνατά, ώστε γ' ακούσων έλοι.

Αυτό το σκύλι έβλεπε. Πότε π' απ' έδω, Άμέσως δύο πολίμενες μετέβαινε

Μετά μια ώρα ο «Ινσπέκτορ» και οι βοηθοί του με τον παλιό «τζάντι» του σπιτιού διασπασσαν κομμάτι στο αντίκρουσ απόσπαινε από κείνο που έκρατοσε ο Πάτωρ. Μέσα στο δωμάτιο, όπου είχε βρεθή νεκρός

Μετά μια ώρα ο «Ινσπέκτορ» και οι βοηθοί του με τον παλιό «τζάντι» του σπιτιού διασπασσαν κομμάτι στο αντίκρουσ απόσπαινε από κείνο που έκρατοσε ο Πάτωρ. Μέσα στο δωμάτιο, όπου είχε βρεθή νεκρός

τον Γκραν έξω από το σπίτι. Ο «Ινσπέκτορ» διέταξε τότε τους ενοίκους να είναι δέξιοι πως δεν υπήρχε κανένας λόγος γ' ανησυχούν, ύστερα έβλεπε. Εξαπλώσε τους πολίμενες, που είχαν πάσει τον Γκραν και τους είπε εμπιστευτικά: —Προσέξτε. Το σκύλι ζή ακόμη και είναι ανάγκη να σωθή, να ζήσει. Να το πάτε μεσους στο Νεσοκομείο των Άστυνομικών σκυλίων.

Άμεσως ένα μικρό αστυνομικό αυτοκίνητο, από τα πολλά που είχαν φθάσει έξω από το σπίτι, έφυγε όλοταχώς πηγαίνοντας τον Γκραν να βρεθή ιατρική περίθαλψη.

—000—

Ο «Ινσπέκτορ», που με μια γρήγορη ματιά, είχε δει όλους τους ενοίκους που φαινόταν στην πόρτα—τους δεξιά και αριστερά του διαδρόμου, εκάλεσε ένα «Λιουτέναντ» και τον έβλεπε εντολή να μελετήσει προσεκτικά τα ίγνη της εξώπορτας και τ' αποσπασματα του σκύλου. Και ο ίδιος έβλεπε στην πόρτα του Μπάριμπα-Ντίκ. Έπιασε να βρεθή πως έπιασε ο δυστυχισμένος γέρος. Από μια προχειρή εξέταση του πρόσωπου βλεπε πως δεν υπήρχαν σημάδια καμίας άλλης κακώσεως εκτός του στραγγαλισμού. Άρα δεν είχε προηγήθη πάλι.

Ο δολοφόνος πιθανότατα κατέλαβε το δωμάτιο του ενοίκου. Καμιά έχρημωσις του δολοφόνου δεν επρόβλεπε γυμνήμα με «αυθιμα» όργανο. Κανένας νυχτός στον τραίνο να κατή την περιοχή του προμίκους μισή ή την ινακή και την κροστική γώμα δεν μπορούσε καταστραφούν σπουδαίον αίνου, που θα μπορούσε υποδύως να φέρε τον θάνατο. Το θύμα λοιπόν έπιασε από τον στραγγαλισμό και μόνο. Και από την θέση, που είχε επάνω στο κατώφλι το πλάι και από ένα βαθύ εντύπωμα της κινεστροφής στο κέντρον του κατωβατιού φαίνεται ότι ο δολοφόνος, αφού άρπαξε από τον λαιμό τον δυστυχισμένο γέρο και αινός εξήμενος προσπαθώντας γ' αντιστάση, ανέβηκε με το δεξί του γόνατο επάνω πει κατωβατιού, για να μισοί να σφίγγει δυνατώτερα το λαιμό του θύματος.

Η κινεστροφής επίσης απεκαλύπτει και την αία της δολοφονίας. Στο κάτω άκρον πει κατωβατιού, κοντά στα πόδια, το στρώμα είχε ανασηκωθεί και ύστερα προχέει είχε ανασηκωθεί στη θέση του. Αυτό φαίνεται από της ζαρωματίες και της άνωμαλίας που είχε στο τμήμα εκείνο από σύγκριση με τα άλλα τμήματα.

Ο «Ινσπέκτορ» ανεσκήκωσε το στρώμα. Με από κάτω το χαρακτηριστικό εντύπωμα που άφινε στο στρώμα η μακροχρόνιος πίεσι σκληρούς δειγμάτων τοποθετημένων πλάι πλάι. Έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα χαρτονόμισμα ενός δολλαρίου και το έπληξε μέσα στο εντύπωμα. Έφάρμοσε απαλώς. Ο «Ινσπέκτορ» έπληξε ότι ο γέρος είχε κρεμασμένο κάτω από το στρώμα τον δάκτυλο με χαρτονόμισμα του ενός δολλαρίου. Τα δάκτυλα δεν υπήρχαν πιά.

Από πρόχειρη ανάκριση του «τζάντι» ο «Ινσπέκτορ» έβλεπε πως κανείς δεν ήξερε αν ο Μπάριμπα-Ντίκ είχε γόδια ή όχι. Κανείς δεν είχε υπή ποτέ στο δωμάτιό του. Όπως και ο ίδιος ο «τζάντι». Άχρηστος ούτως ο σκύλος του ο Γκραν. Με τους άλλους ενοίκους δεν είχε σχέσεις. Σπανίως τους έβλεπε. Κανείς δεν έφάνηκε ποτέ να είχε προσέξει τον Μπάριμπα-Ντίκ. Έπίσης από την ίδια ανάκριση ο «Ινσπέκτορ» υπέλαβε ότι ο γέρος θα είχε γίνει πού μιας ώρας το πολύ.

Όταν έπληξε ξανά το πτώμα, ήλθε κοντά του ο Λιουτέναντ και του είπε: —Δεν υπάρχουν πουθενά ενδείξεις ότι ο δολοφόνος βγήκε από το σπίτι.

Το υποπτεύομαι, έκαμε ο «Ινσπέκτορ» και χωρίς να το θεωρώ απόλυτως βέβαιο, το πείνω για πολύ πιθανό. Φρόντισε τώρα, τα ίγνη του διαδρόμου...

—Είνα συγκαταρκμένα. Πάντως όμως... Ο «Ινσπέκτορ» και ο Λιουτέναντ εκύττασαν γύρω. Έπιασε ο Λιουτέναντ έβλεψε κάτι από την του «Ινσπέκτορ» και άμέσως ύστερα έβλεψε από το δωμάτιο.

Ο «Ινσπέκτορ» έπληξε δειλά τον «Ινσπέκτορ».

—Φαντασθήτε, δεσπονίς ότι άγειροθήκη πως επρότεινε γάμο στην ωραιότερη γυναικα του κόσμου!

—Ναί; Και... τί σας άπήνησε;

—Ναί; Και... τί σας άπήνησε;

—Ναί; Και... τί σας άπήνησε;

—Όστε είχε φυλαχμένα γόδια κάτω από το στρώμα του ο Μπάριμπα-Ντίκ; έρώτησε.

—Ναί, και, όπως φαίνεται, αρκετά γόδια, απάντησε ο «Ινσπέκτορ».

—Για φαντάσου, φίλε μου, έκαμε ο «τζάντι». Ποιος θα το υποπτεύονταν αυτό για ένα μικροπληγή, έναν έπιπτη;

—Έβλεπε πολλούς τέτοιους πωλητάς ζητιάνους, που έχουν περιουσίες! είπαν ο αστυνομικός και, εξαφνικά, ενώ εκύτταζε το πτώμα, επόναζε, σε άλλο ύφος.

—Δεν έπιασε ακόμη! Άναπνέει! Άνοίζει τα μάτια του!

Ο «τζάντι» εκύτταζε τον αστυνομικό εκπληκτός.

—Ναί, σου λέω! Ξανάπε ο «Ινσπέκτορ». Είναι ίσως η τελευταία αναλαμπή της ζωής! Ίσως προφθάσω να πάρωμε τίποτε από το στόμα του. Δε μου λές: ήταν θηρία;

—Πιστεύω, απάντησε ο «τζάντι» αστισμένος.

—Ήταν καθολικός; —Όχι, βαπτιστής.

—Υπάρχει κανένας παπās έδω κοντά βαπτιστής;

—Ναί. Ο πάτωρ, άριστερά στο διάδρομο, πρώτο απόρριαν.

—Έδω; Στο ίδιο σπίτι;

—Ναί, αυτός που είδατε ίσως. Είχε βγή στην πόρτα του κι' αυτός μαζί με τους άλλους ένοικιαστές πει...

—Όρτια. Παρακάλεσε τον νάρθη άμέσως έδω. Είναι ανάγκη να εξομολογήση τον Μπάριμπα-Ντίκ.

Ο «τζάντι», μολονότι δε μπορούσε να πιστέψη πως έβλεπε ακόμη ο Μπάριμπα-Ντίκ, έβλεπε να καλέση τον παπά και πρσίματι, σε λίγο ο πάτωρ βρισκόταν έμπρος στον «Ινσπέκτορ», ο οποίος είχε βγή στο κατώφλι της πόρτας για να τον ύποδεχθ.

—Αιδεσιμώτατε, λέει ο «Ινσπέκτορ» κυττάοντας τον πάτωρ κατάντα, ο Μπάριμπα-Ντίκ δεν έπιασε ακόμη, κή!

—Αδύνατον! έκαμε αυτός μ' ένα σχεδόν αυτοματικό κίνημα του χεριού του.

—Πώς το έχετε; έρώτησε γρήγορα ο «Ινσπέκτορ».

—Έβρω γενικά, πως οι νεκροί δεν ανασταίνονται και, λίγη ώρα πριν, σάς είχα άκουσει να λέτε πως ο Μπάριμπα-Ντίκ έχει πεθάνει...

—Εντούτοις. Μόλις που άλίγου άνοιξε τα μάτια του. Έβλεπε να το μιλήσετε σεις. Εύκολότερα θ' άπαντήση στον παπά του...

Ο Πάτωρ έγινε καταχλωμός. Χωρίς όμως να πη τίποτε άκλόνησε τον αστυνομικό, ο οποίος κατώοσε να κούνη ένα διαβόλεμένο χαμόγελο ικανοποίησε που διασπασσαν πάνω στα γείδια του. Μόλις έβλεπε επάνω στο πτώμα ο «Ινσπέκτορ», έστάθηκε στον πάτωρ με ύφος θλιμένο και του είπε:

—Έχετε δίκιο, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Έχετε δίκιο, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Έχετε δίκιο, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Έχετε δίκιο, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Έχετε δίκιο, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Έχετε δίκιο, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

λώς έπεσα θύμα οφθαλμαπάτης. Ίσως και καμια μεταθανάτιος μυική σύσπασις, που την επροκάλεσαν ποός ξέρετε τι χημικές έναλλαγές των ιστών, μ' έκαμε να πιστέψω πως τον είδα να κινείται.

—Βλέπετε; έκαμε ο πάτωρ χαμογελώντας και αναπνέοντας με ανακούφιση.

—Ναί. Και το χειρότερο, πως, με τη διαπίστωση της πλάνης μου, γάνω και κάθε έλπίδα γ' ανακαλύψω τον δολοφόνο.

—Γάργες όμως ο σκύλος.

—Κι' εκείνος δεν υπάχει πιά. Δυστυχώς έβλεψες. Το κακόμοιρο το σκύλι, το λυπήθηκα σαν νάταν άνθρωπος.

—Όστε έβλεψες ο σκύλος;

—Ναί, μόλις πού άλίγου.

—Κρίμα! Δεν μένει τίποτε πού θα μπορούσε να γύρη λίγο πως στην ύπόθεση.

—Ασφαλώς όχι. Και ρίχνοντας μια πλάγια ματιά στον πάτωρ ο «Ινσπέκτορ» επρόσθεσε:

—Ο μόνος πού μου μένει είσθε σεις.

—Τί έννοείτε; έρώτησε ο πάτωρ ταραγμένος.

—Εννοώ ότι είσθε ο μόνος πού μπορείτε να με βοηθήσετε.

—Να σας βοηθήσω; Πώς;

—Μένετε καιρό έδω σ' αυτό το σπίτι; —Μα, περίπου δύο μήνες.

—Γνωρίζετε τους άλλους ενοίκους;

—Κανένα. Και πού λίγο απ' όλους έγνωρίζω τον Μπάριμπα-Ντίκ.

—Τότε... ούτε σεις μπορείτε να με βοηθήσετε. Εννοείται πως κάτι θα μάθαινα από σας. Άς είναι. Λοιπόν πού σας ενόχλησα, αιδεσιμώτατε. Δεν ώφελεί τίποτε γ' ασχολούμεθα πιά μ' αυτή την ύπόθεση...

—Όχι, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Όχι, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Όχι, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Όχι, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Όχι, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Όχι, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Όχι, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Όχι, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Όχι, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

—Όχι, αιδεσιμώτατε. Άσφα...

ό Μπάριμπα-Ντίκ, ήταν ο Γκράν μ' ένα ντετέκτιβ.

Οι αστυνομικοί παραλύουν με τα πιστόλια στο χέρι.

Σε λίγα λεπτά ο Πάτωρ άνοιξε την πόρτα του κι έβγαλε στο διάδρομο με σκοπό να φύγει προς το δρόμο. Έκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένα αχνό γαβγισμα από το δάσος του διαδρόμου. Ο Πάτωρ έστρεψε κε τραυλμένος.

Έμπρος στην ανοικτή πόρτα του δωματίου του Μπάριμπα-Ντίκ στεκόταν ο Γκράν και τον εκύτταζε δείχνοντάς του τα σουβλερά του δόντια.

Ο Πάτωρ έγινε κατάχλωμος. Έκανε ένα βήμα πίσω σ'α να μη πιστεύει στα μάτια του.

Πριν όμως προφθάσει να κάνει άλλη κίνηση, ο Γκράν τινάχθηκε πάνω του μ' ένα τρελό γαβγισμα και με μάτια θολά από μίσος.

—Αιμο! ζώο! έμουρμούρισε μ'α στα δόντια του ο Πάτωρ και με μία γρήγορη κίνηση, ενώ ο Γκράν του έστριψε της σάκας με της δαγκωνίες του, έδωσε από μια κροστή τσάπη του σακακιού του ένα μαχαίρι, ετινάχθηκε πίσω ένα βήμα κι έπεσε με νέα έπιθεση του ζώου για να το χτυπήσει.

Την ίδια όμως στιγμή άνοιξε η πόρτα του αντιπαρακρούσματος και βγήκαν με τα πιστόλια στο χέρι οι αστυνομικοί.

—Γ'α! τα χέρια! διάταξε ο Ίνσπεκτορ.

Ο Πάτωρ εκάταλαβε πως ήταν μάταιη κάθε αντίσταση.

—Αυτό το μαχαίρι έχω εξαχθεί, αιδεσμούτα, είπε ειρωνικά ο Ίνσπεκτορ ενώ επεινούσε της χειροπέδες στα χέρια του κακούργου. Αυτούμαι μοναχά, που θ' αναγκασθώ να σου αφαιρέσω τον τίτλο, γιατί η πληροφορία μου λένε πως είσαι ψεύτης πάτωρ... Άλλοίωτικά θα έπρεπε πως οι «νεκροί ανασταίνονται» και δεν θα γίνονταν δολοφόνοι...

Μετά τρεις ώρες στο αστυνομικό ανακριτικό γραφείο ο Πάτωρ είχε υπολογίσει πως αυτός πράγματι εστραγγάλισε τον Μπάριμπα-Ντίκ και είχε χτυπήσει και τον Γκράν με το μαχαίρι...

Για μία στιγμή που έβρισε μόνος μέσα στο γραφείο εκάθισε σ' ένα κάθισμα να ξεκουραστεί από την εξαντλητική ανάκριση. Η πόρτα ήταν κλεισμένη με σιδερένιες απάνες. Εξωνικά προβάλλει ανάμεσα από της υπάρες αυτές το κεφάλι του Γκράν. Τέτοια ήταν η όψη του ζώου, που, ζουλώντας άγρια το κορμί του, κατάρθηκε να περάσει ανάμεσα από της σιδερένιες μπάρες του κιγκλιώματος.

Απ' έξω άκουσαν μία σπαρακτική κραυγή του δολοφόνου. Όταν άνοιξαν και μπήκαν μέσα στο δωμάτιο οι αστυνομικοί, θυήκαν τον δολοφόνο κάτω στο πάτωμα νεκρό και τον Γκράν από πάνω του να στήγνυ αχνά το λαμό θάβοντας άφρους από το στόμα...

FELIX CARR

ΕΣΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Η εύτυχία είναι όπως η ήχώ. Μας αποκοινώνει αλλά δεν έρχεται κοντά μας.

—Ο άνθρωπος γεννιέται τελειοποιημένος, το ζώο γεννιέται διέλειον.

—Πρέπει να διελίγη κανείς για σύζυγό του την γυναίκα που θα εξέλεξε για φίλο, αν ήταν άνδρας.

—Η οικειότητα άρσσει ακόμη και χωρίς καλωσύνη. Με την καλωσύνη θέλγει.

—Στη ζωή πρέπει να βαθίζουμε σαν να πηγαίνουμε προς ένα υπερασυνεπές θάνατο. Και προς τον θάνατο πρέπει να βαθίζουμε σαν να πηγαίνουμε προς μία υπερασυνεπή ζωή.

—Η άσυνωνμία χαρακτήρων είναι το πιο άποικο και το συντόμερο αίτιο ενός διαζυγίου. (Ολα τ' άλλα προσήματα δεν είναι παρά η μάσκα που κρύβει την άσυνωνμία αυτή).

—Ανού Κουλόν

Θέλετε να δτε αν ένας άνδρας τρέχει στην γυναίκα; Η ζήλεια των άλλων ανθρώπων θα σας το πείσει. Είναι σημάδι αλάθειας. (Ανδρ' ντ' Άλμεντα)

ΠΑΣΙΕΝΤΣΑ

«Η οίχο γένεσις»

(Έκτελείται με μία πλήρη τράπουλα)

Αφαιρείτε από την τράπουλα τους τέσσερις άσσους, τους οποίους τοποθετείτε πάνω στο τραπέζι, σε γραιμής οριζόντια, και μοιράζετε τα υπόλοιπα χαρτιά σε δώδεκα πακέτα από 4 χαρτιά το καθένα, τα οποία τοποθετείτε επίσης πάνω στο τραπέζι, αναποδογυρισμένα. Εάν από τα επάνω-πάνω χαρτιά των πακέτων βρίσκονται ένα ή περισσότερα δύο, τα παίρνετε και τα τοποθετείτε επάνω στους άσσους των του ίδιου χρώματος. Γιατί οι άσσοι αυτοί θα δεχθούν, κατά σειρά ανιόδαν, όλα τα χαρτιά της ίδιας οικογένειας μέχρι του ογάρ. Επομένως επάνω στο δύο, θα τοποθετήσετε το τρία, πάνω σ' αυτό το τέσσερα και το ίδιο χρώματος, καθ' όσον τα βρίσκονται στην επιφάνεια των δώδεκα πακέτων. Όταν τοποθετήσετε κατά σειρά όλα τα χαρτιά θα δείτε στην επιφάνεια, έχετε το δικαίωμα.

ΑΥΡΙΟ

Και λέμε πάντοτε: Αύριο θ'αναι καιρός ά-κόμα.

Γιατί, σ' αλήθεια, να διαστώ;

Πατώ γερά στο χώμα,

στο χώμα το θεσμένο απ' το αήμα τ' ά-χινό.

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

Θάναι καιρός και γι' Αύριο να πάω στού

ΑΥΠΝΙΑ
ΛΟΓΩ. ΔΥΣΠΕΨΙΑΣ
 Λάβετε άμέσως μία κουταλιά

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Μετά 10 λεπτά της ώρας θα
 κοιμάσθε τον γλυκύτερον ύπνον
 ΕΧΕΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΓΕΥΣΙΝ
 ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ
 ΔΡΟΣΙΖΕΙ
 ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ
 τόν στομάχον και τά έντερα

ΑΝΤΙΠΡΟΣΔΡΟΨ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΗΝΥΤΟΡ